

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

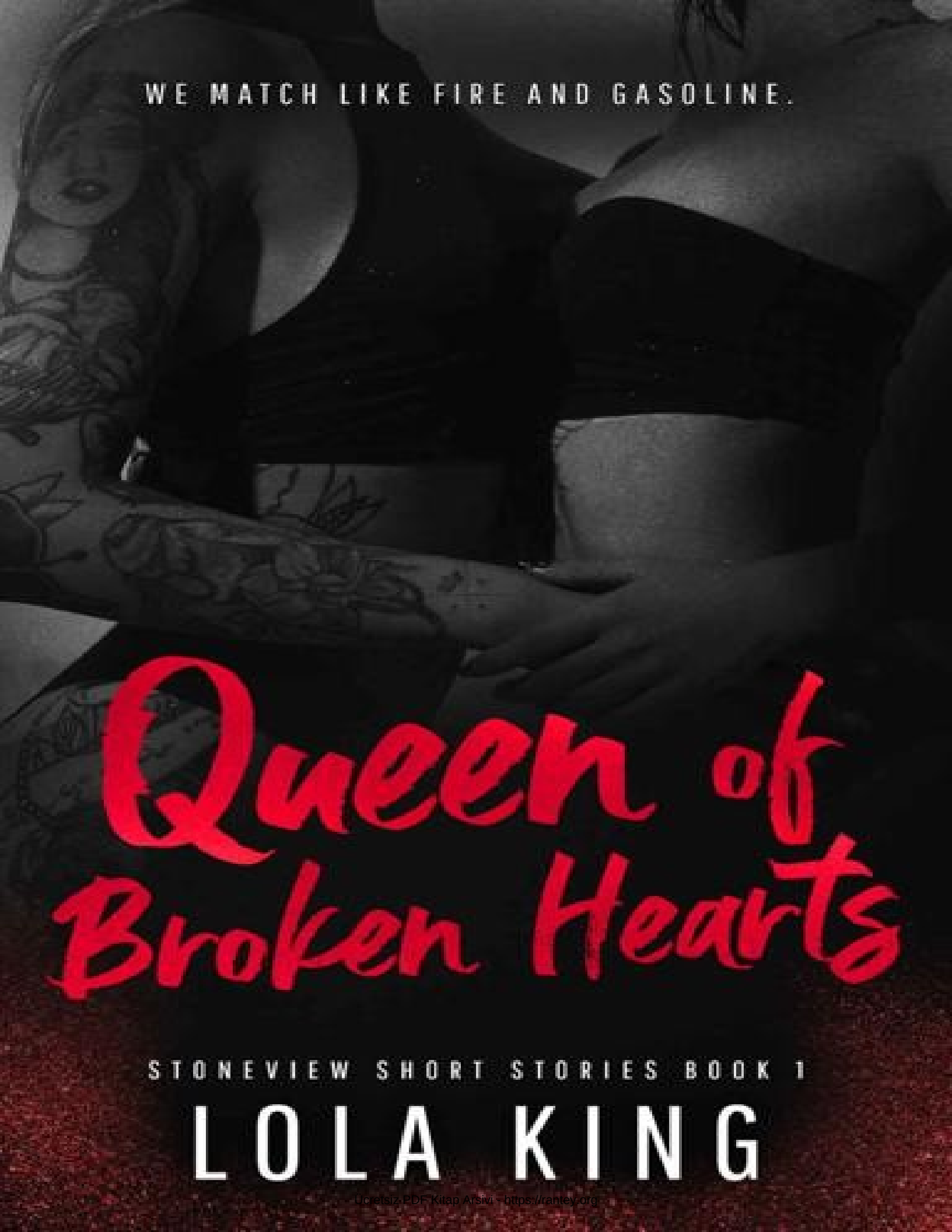
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WE MATCH LIKE FIRE AND GASOLINE.

Queen of Broken Hearts

STONEVIEW SHORT STORIES BOOK 1

LOLA KING

Kırık Kalpler Kraliçesi

Stoneview Kısa Öyküler Kitap 1

Lola King

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ticari isimler, hizmet markalarıdır, ticari markaları ve ilgili sahiplerinin tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbiri kitabı onaylamamıştır.

Kapak tasarımı: Outlined With Love Designs

OceanofPDF.com

Sevgilime. Ekim ayında aşık olduk.

OceanofPDF.com

Aşk ölüm gibidir, hepimize gelmelidir, ama her birinin kendine özgü yolu ve zamanı vardır, bazen ondan kaçınılır, ama asla aldatılamaz ve asla unutulmaz.

Jacob Grimm

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazarın notu ve Tetikleyici Uyarı

Sevgili okuyucu,

Bu romanı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim ve Stoneview Kısa Öyküleri dünyasına hoş geldiniz. Bu novella serisinde, sizlere sadece Henüz kendi kitapları olmayan karakterler hakkında fikir sahibi oluyorsunuz.

Stoneview dünyasında ortaya çıkarlar ancak ana hikayeye doğrudan bağlantılı değildirler.

Bu FF novellası Rachel ve Rose'un ilişkisinden bir kesittir. Tek başına okunabileceği gibi, Rose'un kitabının önsözü olarak da okunabilir.

gelecek yıl.

Bu kitap, Teslim Olmak ve Teslim Etmek adlı kitabı okumadan da okunabilir.

Ancak, bunları okumadıysanız, bu kitabın **spoiler** içerdiğini unutmayın Jamie'nin hikayesiyle ilgili (Giving Up'tan spoiler içermiyor).

Bu kitap 18 yaşın altındaki okuyuculara **tavsiye edilmez**. Tetikleyiciler arasında çocuk istismarı, bıçaklı/kanlı oyun, halka açık oyun/aşağılama, tükürük oyunu, uyuşturucu kullanımı ve bazı okuyucuların tetikleyici bulabileceği diğer sahneler yer almaktadır.

Lütfen dikkatli olun.

Umarım eğlenirsiniz.

Sevgiler, Lola

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

ekim ayında aşık olduk - kırmızı kız

Rachel

Bazen Rose White'ın gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Onu, kardeşi ve arkadaşlarıyla okulda dolaşırken izliyorum. Uzun, simsiyah saçlarının hafif buklelerle kalçalarına kadar inişini izliyorum. Saçları gür ve asla toplamıyor. İkizi Jake'inki gibi dağınık. Ne kadar muhteşem olduğunu izliyorum. Bronzlaşmış, Akdenizli teni, onu top model gibi gösteren uzun bacakları. Ve merak ediyorum... O gerçek mi?

Çoğu zaman gece mavisi gözleri koridorda ya da sınıfın karşı ucunda benimkilerle buluşuyor ve bana göz kırptıyor. Alay eder ve gözlerimi deviririm, her zaman onun sürekli flört etmesinden etkilenmemiş gibi davranırım.

Ama ben öyleyim.

Bu tür dramatik bir kız olmak istemiyorum ama sanırım hep öyle olacağım.

Rose *kimse* için bir kerelik bir şey değildir. O ebedidir. Yolunun kesiştiği herkes, o istese de istemese de ona aşık olur.

Ve beni istiyor.

Beni hep istedi. Ondan asla kaçmaya çalışmadım, asla gerçekten. Tanıştığımızda ikimiz de gerçekte kim olduğumuzu bilmiyorduk. O on dört yaşındaydı ve ben de on beşime yeni basmıştım. O ve Jake Stoneview'e yeni taşınmışlardı ve insanların tek fark ettiği kollarındaki solan morluklardı.

Belli ki istismara uğramışlardı. Yetim olduklarını ve bir koruyucu aileden diğerine geçtiklerini öğrendiğimizde, Stoneview çocukları hikayelerinin başlığını çabucak benimsediler: istismarcı koruyucu aileden gelen ikizler zengin bir kasabaya taşındı.

Ama hep daha fazlasını bilmek istemişimdir.

Murray'ler onların yasal vasileri oldu. Bu Christopher Murray'in ailesi, o artık onların üvey kardeşi. En iyi arkadaşları, koruyucuları, her zaman arkalarında, çok fazla sorun çıkarmamalarını sağlıyor. Sakin ve ağırbaşlı, ikizlerin kaotik kişiliklerine karşılık sessiz bir otorite.

Jake ve Rose herkesin dünyasının merkezindeler. En azından okulumuz Stoneview Prep'te. Ama ben bir istisnayım, Rose benim dünyamın merkezi değil.

O benim *tüm* dünyam oldu.

Herkes Cadılar Bayramı kostümlerini mükemmel bir şekilde giymişken, onun basit bir siyah kot pantolon ve içine sokulmuş bol beyaz bir tişört giyerek Camila'nın evine girişini izlerken, dünyamın bu gece bana güneşi gibi mi davranacağını yoksa beni diğer uydularıyla birlikte bir kenara mı bırakacağını merak ediyorum.

En iyi arkadaşım Camila, oturma odasındaki dev hoparlörlerden Slayyyter'dan *Daddy AF çalarken* gözlerini deviriyor ve bana dönüyor.

Şarkı sözlerini duyduğumda dudaklarımdan geçen kıkırdamaya engel olamıyorum. Mankenleri becermek, şişeleri patlatmak ve Grotto'da playboy olmak hakkında bir şeyler.

Camila'nın sesi şarkı sözlerini kesiyor. "Yemin ederim biri bu şarkıyı bilerek koydu," diye homurdanırken Rose'a da bakıyor.

Bir odaya girdiğinde *herkes* Rose'a bakar.

"Biri yapmış olmalı," diye kıkırdıyorum. Şarkı sözleri onun girişi için fazla mükemmel.

Rose'un odanın öbür ucuna, DJ kabinine doğru yürüyüşünü izliyorum, başı sıkıntıyla titriyor. Stoneview'de verdiğimiz ev partileri bu türdendir. Zengin ve ünlüler arasında, partilerimizde her zaman DJ'lerimiz olur. Ama şu anki DJ kenara itildi ve Luke Baker onun yerini aldı.

Sanırım o şarkıyı koyan oydu. Hızla ona ulaşıyor ve şarkıyı değiştirmek için bir düğmeye basmadan önce kafasının arkasına bir tokat atıyor, Luke hala yaptığı şakaya gülüyor. Rose Luke'tan daha uzun ve bu beni her zaman gülümsetiyor. Çoğu insandan daha uzun olmasına bayılıyorum. Bir metre on santim saf güzellik.

Luke, Rose'un en yakın arkadaşlarından biri. İkizler ortaya çıkmadan önce Chris Murray'in en iyi arkadaşıydı. O zamandan beri okulumuzu gerçek krallar gibi yönetiyorlar.

Çoğu insan benim 'şanslıların' bir parçası olduğumu düşünür. Etrafımızdaki bazı çocuklar çevrelerine böyle diyor. Camila okulumuzun Kraliçe Arısı ve eskiden Jake'le çıkıyordu, dolayısıyla ben ve o ikizlerin yakın çevresinin bir parçasıyız.

Rose, Luke'la birlikte DJ kabininden iniyor ve elindeki paketten bir sigara alıyor. Ona sigarayı bırakmasını söylemeye çalışıyorum ama beni dinlemiyor.

Rose White kendinden başka kimseyi dinlemez.

Lakros arkadaşı Ciara ona sarılıyor ve biraz fazla oyalanıyor. Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. Hep böyle oluyor. Birkaç saat önce benim evimdeydi ama bu gece konuşup konuşmayacağımızı bile bilmiyorum.

Boş yere kıskançlık yapmıyorum, Ciara eşcinsel ve kendimi bildim bileli Rose'dan hoşlanıyor. Onunla *bir kez* yattı ve peşini bırakamayan bir başka kurban oldu. Öfkelendim ve bana bir kadeh şampanya ikram eden Camila'ya döndüm.

"İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye gülümsüyor.

"Bunu ne zaman aldın?" Elimdeki flüte bakarak soruyorum.

"Sen kız arkadaşını süzerken." Kaşını kaldırıyor, etkilenmemiş.

"O benim değil-"

"Evet, evet, White ailesinin ilişkileri nasıl tanımladığını biliyorum. Sadece basit tutmak içindi."

Cam özel biri.

Dünyaya göre o, bu kasabanın tanıdığı en şirret, en tiki Kraliçe Arı'dır. Kaba, sert, demir yumrukla yöneten ve etrafındaki insanların hatalarını kabul *etmeyen biridir*. Jake hariç. Jake'in hatalarını her zaman kabul eder.

Arkadaşımız Beth bir keresinde ona amigo takımında yer almasını önermiş, aldığı ölüm bakışları onu neredeyse oracıkta yok etmişti. Amigoluk ona göre değil. Cam başkaları için tezahürat yapmaz, sadece kendisi için tezahürat yapar.

Eğer sizi içeri alırsa, durum değişir. Ailesinin mükemmel olma baskısı altında yaşıyor. Erkek kardeşleri hayal kırıklığı yaratıyor ve Diaz ailesinin adını sürdürmesi gerekiyor. Annesi bir savunma avukatı ve babası da bir emlak geliştiricisi. Stoneview'i bugünkü haline o getirdi. Kasabadaki en güçlü ailelerden biridirler ve Camila da buna uygun yaşamak zorundadır. Ama gerçek benliği naziktir ve kolayca incinebilir.

Cinsel yönelimimi bilen ilk kişi oydu ve bunun için beni asla yargılamadı. Aileme açılma korkumu ona itiraf etmeme izin verdi ve bunu yapmam için beni asla zorlamadı. Hâlâ yapmadım ama yaparsam onun desteğini alacağımı biliyorum.

"Sence de tuhaf değil mi?" diye sordu arkadaşım beni derin düşüncelerimden uyandırarak.

"Neymiş o?"

"İkizlerin dün kendi doğum günü partilerinde ortadan kaybolmaları. Yani, yılın en büyük gecesi ve Rose ile Chris Luke'un evine bile gelmediler. Sonra Luke ve Jake beş dakikalığına uğrayıp ortadan mı kayboldular?"

Dün Stoneview Prep'te Cadılar Bayramı balomuz vardı. Büyük bir gece olması gerekiyordu çünkü ayın 30'uydu ve gece yarısı ikizlerin mumlarını üflemesi gerekiyordu. Doğum günleri yılın en önemli olayıdır ve her zaman Luke Baker'ın evinde büyük bir partiyle kutlarız.

Garip bir şekilde, orada bile değillerdi. Otuz dakika sonra ayrıldım, bu yüzden partinin devam edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne zaman ayrıldın?" Ona sordum.

"Beth geç saate kadar kalmamı istedi ama sıkılmışım. Jake'i görmek istedim," diye iç geçiriyor.

Ağzım burkuldu. Onun için üzülüyorum. Jake onu asla onun onu sevdiği gibi sevmeyi. İki yıl boyunca Jake'in onu ezip geçmesine izin verdi ve sonunda temiz bir ayrılık yaşadıkları halde hâlâ ona tutunuyor.

"Orada kim de yoktu biliyor musun?" diye devam ediyor.

"Cam... bunu kendine yapma."

"Jamie Williams."

"Biliyorum," diye başımı salladım. "Ama bu bir şey ifade etmiyor." Homurdanıyor. "Her şey demek."

Rose bu öğleden sonra evime geldiğinde huzursuz ve öfkeliydi ama sanırım aynı zamanda korkmuştu da. Doğum günü olduğu gerçeğini tamamen görmezden geldi. Benimle kutlamaya gelmedi, kollarımın güvenliğini istediği için geldi. Bence o ve tüm arkadaşları dün geceki doğum günü kutlamasına katılmadıysa, bunun nedeni Jake'in Jamie Williams'ı görmek istemesinden daha ciddi bir şeydi.

"Ve bu gece burada değil. Geleceğini sanmıyorum. O da gelmeyecek."

"Chris burada değil," diye onu rahatlatıyorum. "Bu Jamie'yle yattığı anlamına gelmez, değil mi?"

"Tanrım, çok safsın, Rach."

"Cam, seni seviyorum ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Lütfen, onu unutmalısın."

"Rose senden her ayrıldığında onu unuttuğun gibi mi?"

Cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Benim ve Rose'un ilişkisi onun ve Jake'inkiyle aynı değil. O bunu görmek istemiyor ama ben biliyorum.

Ya da belki ben de onun kadar safımdır, aşktan gözlerim kör olmuştur. Bende Beyaz Sendromu var. Beyaz ikizlerden biri sana göz koyduğu için beynin çalışmayı durdurduğunda.

"VÜCUT ATIŞLARI!" diye bağıyor biri. Jason'ın sesini tanıyorum ve Camila kaşlarını kaldırıyor. Sanırım sohbetimiz sona erdi.

"Beth çok sevinecek," diye mırıldanıyor yanımda. Beth onun nişanlısı.

"Ama yine de bir tane yapacaksın, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Tabii ki. İnsanlara istediklerini vermelisin bebeğim. Katılmak ister misin?" Kaşlarını oynatıyor.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Oturma odasının ortasındaki uzun masaya doğru uzaklaşmasını izliyorum, Beth çoktan uzanmış ve göbek deliğini göstermek için üstünü yukarı çekmiş. Cam çok güzel. Muhteşem Latin teni, kıvrımları ve özellikle seksi poposu çoğu erkeğin ağzının suyunu akıtıyor. Omuzlarının hemen altında tuttuğu çikolata rengi saçları var ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve en nadir altın rengi gözlere sahip. İnsanlar yeşil olduklarını söylüyorlar ama değiller, saf altın rengindeler.

Vücut çekimlerine katılmak istemiyorum. Cam ve ben, olmamamız gerekirken ailelerimiz aracılığıyla en iyi arkadaş olduk. İçten içe birbirimize çok benziyoruz ama dünyaya tamamen zıt karakterler sergiliyoruz. Ben utangaç bir kız değilim ama utangacı. Dışlanmış biri değilim, her zaman davet ediliyorum, sohbetlere katılıyorum ve Stoneview'in en iyilerinin bir parçası olmaktan keyif alıyorum, ancak bunların hiçbirini beni gerçekten mutlu etmiyor. Gerçek ben çok iyi gizlenmiş durumda, sadece Rose onu görebiliyor. Dünyaya karşı her zaman sakinim, sesimi nadiren yükseltirim. Bir sohbe katılmam ama arada sırada kenardan katılırım. Oradayım ama gerçekten orada değilim.

Asla Rachel değil. Rachel, Camila'nın arkadaşı. Rachel, Beth ve Camila ile takılan. Rachel, ikizleri tanıyor. Kenarda olmak umurumda değil. Yardımcı olmak umurumda değil. Konuşmayan ama gözlemleyen sessiz kişi olmayı umursamıyorum.

Duyduğum zaman hariç.

Rachel, Rose'un bir var bir yok kız arkadaşı.

Herkes ikizler üzerinden tanımlansa bile ben Rose üzerinden tanımlanmaktan nefret ediyorum.

Eskiden Camila'ydı, Jake'in sevgilisi. Şimdi Camila, Jake'in eski sevgilisi. Jason, zaman zaman Rose'u beceriyor.

Beth, Rose'dan nefret eden kız.

Sonuncusu Jamie. Jamie Williams, Jake'in gözü onda. Hepimiz ikizlerin uzantılarıyız. Ya da bazen Luke ve Chris'in.

Ama Rose'un bir var bir yok olmaktan nefret ediyorum. Ve nadiren bahsetmeme rağmen bunu bildiğini biliyorum.

Diğer kızlardan alamadığım tek şey, beni asla aldatmayacağına dair verdiği söz. Ve ne var biliyor musun? Evet, buna tutunacak kadar aptalım. Bu sadece, eğer birlikte olmaya karar verirse, tüm ilgisinin bende olacağı anlamına geliyor. Tüm sevgisini, her şeyini alırım. Ama işin kötü tarafı, ne zaman başkalarının ilgisine ihtiyaç duysa ayrılıyor.

Haftalar boyunca onun için yeterli olduğumu hissedeceğim ve aniden değişecek. Benim mükemmel kızımdan daha fazlasına ihtiyaç duymaya başlayacak. Başkaları tarafından istenmek, herkesin onu hala dünyada istedikleri her şeyden daha çok arzuladığını bilmek. *İhtiyaç duyulduğunu* hissetmek isteyecek.

Ona bir terapistle görünmesi gerektiğini söyledim. Ailesi tarafından terk edildiğinde bu kadar ilgiye ihtiyacı duymasının normal olduğundan bahsettim. Ama mesele bundan daha derin. Rose'un kafası sırlar, travmalar ve kâbuslarla dolu mühürlü bir kutu gibi. Kimsenin açmaması ve herkesin merak etmesi için kilitlenmiş.

İyileşmeye çalışmak yerine, kendini Stoneview'in tipik sefahatine kaptırmayı tercih ediyor. Kokainin, üçlü ilişkilerin ve pahalı şampanyaların hedonizmini tercih ediyor. Ve sakın bir günde, otlarla zihnini rahatlatır.

Peki ya ben? Ben sadece kurtulmaya gücü yetmeyen o ilaçlardan biriyim.

Ana oturma odasından çıkıp üst kata çıkmaya karar veriyorum. Evin arka tarafında Stoneview ormanını ve Silver Falls'a giden nehrin bir kısmını gören bir balkon var. Bayıldım, Cam'in evindeki en sevdiğim yer. Diaz'lar Dominik Cumhuriyeti'nden ve bu İspanyol tarzı konağı inşa etmek yıllarını almış. Çok güzel bir yer.

Üçüncü kattaki güzel balkona açılan çift kapıyı açıyorum ve rüzgâr sarı saçlarımı karıştırırken gece havasını içime çekiyorum. İki kadeh şampanya içtim ve çakırkeyif hissediyorum. Soğuk hava başımı serinletiyor ama içimde hâlâ kabarcıklı bir his var.

Büyük balkondaki şezlonglardan birine oturup yıldızları seyrediyorum. Arka bahçede parti yapan insanları duyabiliyorum ama onları buradan göremiyorum. Bu yüzden hayal kurmaya karar veriyorum. Yıldızlara bakmak herkesin hayal kurmasını sağlar, değil mi? Rose'la birlikte Stoneview'den uzaklaşacağım bir hayat hayal ediyorum. Ailemden yeterince uzakta, seçimlerimi haklı çıkarmak zorunda kalmayacağım.

Rose ve ben açılma kavramından nefret ettiğimiz konusunda hemfikiriz. Neden sadece sevdiğimiz kişiyi sevmiyoruz? Neden anlaşılabilirlik için bir şeylere uymak zorundayız? Günün sonunda tek istediğim biriyle güçlü bir şeyler paylaşmak ve bunun karşılık bulması. Kendimi haklı çıkarmak, açıklamak ve birinin beni anlamasını sağlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ya beni her yönümü bilecek kadar tanıyorsunuzdur ya da beni tanımıyorsunuzdur.

Ailenizle bir akşam yemeği, arkadaşlarınızla bir şeyler içmek, olduğunuz gibi olduğunuzu savunmak ve insanların bunu kabul etmesi için yalvarmak için bir etkinlik? Farklı olmanın onaylandığını hissetmek için mi? Boş versene. Herkes farklıdır. Her gün, her bir insan farklıdır. Bugün dünden farklıyım ve yarın yeni bir ben olacağım. Öyleyse neden cinselliğimi birilerine açıklamakla uğraşayım? Aklanmaya ihtiyacım yok. Başkalarının onayına ihtiyacım yok.

Ne ben ne de Rose hiç kimseye *açılmadık*. Birileriyle çıkmaya başladık, ufkumuzu genişlettik, toplumun bizden istediği şeylere uymadık. Erkeklerle hiç ilgilenmedim ve hiç erkek arkadaşım olmadı. Belki lezbiyenim, belki biseksüelim. Belki de sadece Rose'a aşığım. Ailem sadece utangaç olduğumu düşünüyor ve Conor McGill ile benim için büyük planları var. Zengin ailesi benimkilerle arkadaş olan başka bir Stoneview çocuğu.

Benim fikrimi hiç sormadılar. Hala Rose'un arkadaşça yatıya kalmaya geldiğini ve *gerçekten* iyi bir arkadaş olduğunu düşünüyorlar. Ne kadar komik.

Neden heteroseksüel insanlar hiç heteroseksüel olduklarını açıklamak zorunda kalmıyor? Garip. Tüm heteroseksüel arkadaşlarımdan bir açılma mektubu istiyorum. *Farklı olduğum için üzgünüm, her zaman bana öğretilenlere bağlı kalarak size sıkıcı geliyor olabilirim, ama lütfen beni olduğum gibi kabul edin... Ben böyle doğdum.*

Arkamda hafif bir hareket duyuyorum ve bir el aniden boğazımı sarıyor.

"Günüşiğı," Rose'un hırıltılı sesi kulağıma şarkı söylüyor. "Tüm güzel düşüncelerinle gökyüzünü aydınlatmaya mı çalışıyorsun?"

Silueti b e n i m k i n i n üzerinde beliriyor, bulunduğum şezlongun hemen arkasında duruyor ve bana bakıyor.

Eli boğazımda sıkı değil, sadece o karar verene kadar hiçbir yere gitmeyeceğimi hatırlatmak için çok hafif bir jestle orada tutuyor.

Onun aptalca şiirsel sözlerine kıkırdıyor ve başımı sallıyorum.

"Dolaptan çıkma kavramını düşünüyordum."

Ofluyor, eli boğazımdan ayrılıyor ve etrafımda dolaşıp önümde duruyor. "Aptalca bir kavram," diyor.

Rose'un sesi hep kısıktır. Sanki çok fazla çığlık atmış gibi ya da belki de dışarı çıkmak ve boğazına tıklamak için can atan çok fazla sırrı olduğu için.

Geceleri gözleri o kadar karanlık görünüyor ki, gökyüzüyle aynı renkteler. Yıldızlar o kadar derinden yansıyor ki, acaba ondan mı yoksa evrenden mi geliyorlar?

"Belki de lezbiyenlerin onlarca yıl önce yaşadığı zorlukları yaşamak zorunda olmadığımız için bizim için aptalca bir kavramdır?" Ben öneriyorum. Yüksek sesle aptalca dediğimizi duymak aklıma başka düşünceler getiriyor.

Başını sallıyor, beni duyuyor ve sözlerimi gerçekten düşünüyor. Rose ile sohbet etmek büyüleyici. Asla sıkıcı değil. Her zaman dinler ve her zaman daha ileri götürür. Sadece başını sallayıp konuyu geçiştirmez. Saatlerce tartışabilir, ilgimizi çeken konuları tartışabilir ve birbirimizin görüşlerine katkıda bulunabiliriz. Biz böyle tutkuluyuz.

"Belki de bizim için savaştılar ve zorluklara katlandılar, böylece dışarı çıkma konusunda endişelenmemize gerek kalmadı ve bunun aptalca bir kavram olduğunu düşünmemize izin verebildik?"

"Doğru," diye başımı salladım. "Belki de *aptalca* derken biraz acımasız davranıyoruz. Instagram'daki o kızla konuştum. Tamamen yanıldığımı düşünüyordu, sevdiği insanların yanında daha rahat hissetmek için açılma ihtiyacı hissetmişti. Kendine ve dünyaya karşı dürüst olmak için. Sanırım bu... tartışılabilir."

"Biz eşcinseller arasında her şey tartışılabilir. Herkes benzersiz ve farklıyken, bir grup insan hala tek bir kategori altında topluma uyum sağlamaya çalıştığında böyle oluyor."

Başımı sallıyorum, üstümde duran güzel kadına bakıyorum. "Demek başka bir kızla konuşuyorsun, ha?"

Bir kahkaha attım. "Sadece açılmakla ilgili bir yazının yorumlarında." "Ayağa kalk," diyor arsız yarı gülümsemesi bir yanağıma yayılırken.

Şezlongdan kalkıyorum ve uzanmasına izin veriyorum. Ellerimden birini tutuyor ve her iki yanında birer dizim olacak şekilde ona sarılana kadar beni çekiyor. Bugün onun en sevdiği elbiseyi giydim. Üzerinde küçük açık mavi çiçekler olan beyaz bir yaz elbisesi. Cadılar Bayramı için kendimce bir değişiklik yaptım ama bu onun içindi. Çiçekler gözlerime uyduğu için hoşuna gitti. Yılın doğru zamanı değil ama doğum günü olduğu için onun için giydim. İçinde çok güzel görünüyorum.

Elleri dış uyluklarıma doğru kayıyor ve ben bir nefes çekiyorum. Parmakları kış yanaklarıma değene ve onları usulca yoğurana kadar elbiseyi yukarı itmeye devam ediyor.

"Başka ne düşünüyordun? Aileni mi?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum. Eğer açılma kavramını düşünüyorsam, ailemi de düşündüğümü biliyor. Zihnimin yarısı konuşmaya, yarısı da onun üzerimdeki parmaklarına odaklanmış durumda. Parmakları ince ve güçlü. O kadar becerikli ki, kille tüm vücudumu inşa edebilir.

"Neden?" diye ısrar ediyor. "Bugün ben gittikten sonra bir şey söylediler mi? Üzgün müsün?"

Çok şefkatli olabiliyor. Her zaman benim için endişelenir, her zaman mutlu ve güvende olmamı ister.

Çünkü inanılmaz derecede sahiplenici.

Rose'un dayanamadığı bir şey varsa o da sevdiği insanların ondan uzaklaşma ihtimalidir.

Rose tarafından sevilme bir lanettir. Sizi bir kez ele geçirdi mi, ne kadar özgürce uçurursa uçursun, asla bırakmaz.

Başımı salladım. "Hiçbir şey söylemediler."

"Yani Eylül'ü düşünüyorsun, değil mi?"

O çok zeki. Ona söylediğim her şeyi hatırlıyor. Gördüğü ya da duyduğu her şeyi hatırlıyor. Birkaç hafta önce Eylül ayı için endişelendiğimden bahsetmişim. Ailem üniversiteye gitmemi istemiyor. Anlamsız bir online kursa gitmemi, yaz boyunca Conor'ı tanımamı ve yıl bitmeden nişanlanmamı istiyorlar.

"Ya kaçamazsam?" Mırıldanıyorum, yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. "Ya... Sonunda Conor'la evlenirsem. Annem gibi bir ev kadını olurum. Birkaç çocuk yapar, ona bakarım."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Conor'la seks yapma fikri içimi burkuyor ve akşam yemeğimi kusmakla tehdit ediyor. Ve onun çocuklarını doğurmak... Titriyorum.

Kısık sesle kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Komik olan ne biliyor musun?" diyor.

Tutuşu daha da sıkılaşıyor ve sert bir hareketle beni kendisine yaklaştırıyor, kalçalarımız birbirine çarpıyor. Klitorisimden kalbime doğru bir elektrik akımı geliyor ve bir sonraki atış damarlarıma şehvet dolu bir zehir gönderiyor.

"Conor McGill'in sana elini sürmesine izin vereceğimi düşünmen."

Biraz daha yükseğe oturuyor ve yüzünü boynuma yaklaştırıyor. Dişleri tenimle buluştuğunda "Ah!" diye haykırıyorum.

Ben ona karşı tamamen kıvranana, siyah kot pantolonuna karşı kuru bir şekilde kamburlaşana kadar ısıyor ve emiyor. Omuz hizasındaki saçlarımı bir eliyle topluyor ve boynuma tam erişim sağlayana kadar çekiyor. Dişleri bırakıyor, hafifçe aşağı iniyor ve tekrar ısıyor.

"Rose," diye inledim. "Bu acıtıyor."

"O zaman neden beni kızdırmakta ısrar ediyorsun?" diye hırılıyor tenime karşı. Diğer eli kalçamdan ayrılıp külotla kaplı amıma gidiyor. "Conor'a odaklanmak yerine neden buna odaklanmıyorsun?" Külotumu yana itiyor, kıvrımlarımı okşuyor ve klitorisime birkaç kez dokunuyor.

"Bu gerçekten ıslak bir kedi, Sunshine."

Başımı sallıyorum, nefesim pantolona dönüşüyor. Klitorisimi okşamaya devam ediyor, acele etmiyor, beni her saniye daha da ıslatıyor.

"Siktir," diye inliyorum, amımın sıkılaştığını hissediyorum, orgazm olma ihtiyacı güçleniyor.

Saçımdaki el çekiliyor ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

"Seni boşaltırken yüksek sesle bağırdığından emin ol. Conor'ın seni aşağıda duymasını istiyorum."

Hızlanmıyor, yavaşlamıyor. Hızını tamamen aynı tutuyor, sadece tepkilerimi ölçerken hafifçe hareket ediyor. Ama her nasılsa bir saniye çok yavaş, bir saniye çok hızlı olan işkence gibi monoton bir tempo tutturuyor. Yani mükemmel. Çok istememi sağlama konusunda mükemmel.

Eziyet ettiğimde veya hareket ettiğimde, bu onun ritmini bozuyor ve artık benim için yeterince iyi değil. Bu yüzden mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

klitorisimi tekrar tekrar okşadı.

İnlemelerim daha da yükseliyor, nefesim kısıyor, kalçalarım geriliyor ve bir sonraki nefesimi alamadan patlıyorum. Yüksek sesle çığlık atıyorum, o devam ederken ciğerlerim havada zevk notaları patlatıyor, orgazmımı sürerken hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Yeter... yeter," diye inliyorum durmayınca.

Klitorisim aşırı hassaslaştı ve ondan uzaklaştım. Bir elimle bileğini kavriyorum, diğer elim kot pantolonunun düğmesine gidiyor. Parmakları sularıyla kayganlaşmıştı ve onları amımın içine bile sokmamıştı. Onun için ıslanıyorum.

Elini amımdan çekmeye zorluyorum ve parmaklarını ağzına götürüyorum. Kendi parmaklarını içeri sokmama izin vermek için açılmadan önce gülümsemesi şehvetliydi. Parmaklarımı sokup çıkarıyorum, kotunun fermuarını açarken kayganlığımı emmesini sağlıyorum.

"Bakalım bu küçük gösteri seni ne kadar ıslatmış," diyorum ona, bana hediye ettiği orgazm yüzünden nefesim hala kesik kesik.

Parmaklarım onun seksi, siyah, ipek tangasının altına kayıyor ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Oh, bebeğim," diye zevkle iç geçiriyorum, kendi bedenim tekrar çalışmaya başlıyor. "Neden beni boşaltmayı bu kadar çok seviyorsun?" Klitorisini okşuyorum ve zevkle titriyor.

"Siktir," diye inliyor kendi parmaklarının etrafında.

"Bu partideki her sürtük senin favorin olduğumu bilecek Rose."

Bir parmağımı amına sokarken bir yandan da kendi parmağımı emdiriyorum. Amı beni o kadar sıkıyor ki bir parmak daha sokabileceğimden bile emin değilim.

"Kahretsin," diye inleyerek kendimi onun bacağına sürtüyorum. "Rose, çok ıslaksın..."

Bir parmağımı daha sertçe sokuyorum, sıkılığını itiyorum ve eline karşı inliyor. Tanrım, bu ses. Bacağına sürtünmeye devam edersem, ondan önce ben boşalacağım.

Kendimi durduruyorum, bileğini bırakıyorum, sağ kolunun aşağıya düşmesine izin veriyorum ve ona binmek yerine bacaklarının arasına girene kadar uzaklaşıyorum. Kot pantolonunu aceleyle çekip çıkarıyorum, tangasını da alıp yere atıyorum.

Ellerim dizlerinin arkasına gidiyor ve bacakları açılana ve güzel amına erişmek için yeterli alana sahip olana kadar itiyorum.

Dilimi g t deliğinden klitorisine doğru gezdiriyorum, onu düzleştirmek için zaman ayırıyorum ve o zevkten titriyor. "Sadece ben, Rose. Bugün sadece benim olduğumu söyle."

"Evet..." diye mırıldanıyor. "Sadece sen, söz veriyorum."

Başka bir şeye ihtiyacım yok. Kendimi onun amına g m yorum, sanki tüm geleceğimiz buna bağlıymış gibi onu yiyorum. Dişlerim klitorisini kemiriyor ve bacakları kavrayışımın altında geriliyor.

"Rach..." diye inliyor. "Aah..."

Dilim dişlerimin yerini alıyor ve hafif vuruşlardan ziyade baskıdan hoşlandığını bildiğim için onu sertçe yutuyorum. İnemeleri yüksek ve boğuk ve onların altında titreyen benim. Bacaklarından birinin omzuma düşmesine izin veriyorum ve elimi k lotumun içine sokuyorum. Dilimin ona yaptığı gibi aynı ritimle kendimi okşuyorum. Parmaklarımı onun girişine getirmeden önce ıslaklığımla kaplıyorum.

Neden bilmiyorum, zevklerimizi karıştırmak bana bir şeyler yapıyor. İki parmağımı içine sokarken klitorisine karşı inliyorum. Sesim ona karşı titrediğinde karşılık veriyor ve yüzüme ve parmaklarıma karşı sürtünmeye başlıyor.

İçine doğru itmiyorum, girişinin hemen üzerinde duruyorum, hafifçe kıvrılıyorum ve birini çağırma hareketi yapıyorum. Bir 'buraya gel' hareketi.

Ama asıl söylemek istediğim,

Buraya gel.

Hemen gel.

Y z m n her yerine boşal.

Ve boşalıyor. O kadar sert boşalıyor ki, dilim onun sularıyla kucaklaşmak zorunda kalıyor. Bana karşı titriyor, sırtını kamburlaştırıp amını ağzıma sokuyor.

Onun zevkinden zevk alıyorum. Diğer bacağını indirip klitorisimi hızlı ve sert bir şekilde ovuyorum, daha önce bana yaptığının tam tersini. Ve gecenin içinde yüksek sesle adımı haykırdığında,  z lmek için sadece birkaç vuruşa ihtiyacım var.

Bu kız, bir gün benim sonum olacak.

"Bebeğim?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra fısıldıyorum.

Başım göğsüne yaslanmış ve parmakları saçlarıma dolanmış. Nefes alış verişi sakinleşti ve başımı okşamayı bıraktı. Uykuya dalıp dalmadığını merak ediyorum, seksten sonra bunu çok yapar.

"Mmh?" diye seslendi uykulu

bir şekilde. Sanırım onu az

 nce uyandırdım.

"Uyuyor muydun?" Kıkırdıyorum.

"Hayır," diye halsizce yalan söylüyor. "Ne oldu?"

"Doğum gününe beş dakika kaldı. Doğum günün kutlu olsun."

Onu göremiyorum ama sağ kolunu bana doladığında gülümsediğini duyabiliyorum. "Teşekkür ederim, Günışığı."

Seni seviyorum,
demiyorum. O bunu
biliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

*beetlejuice chill - Gençlikten
Sonra Hayat*

Gül

"Bak," diye gülümsüyor Luke bana telefonunu gösterirken.

Yeni kız arkadaşı Emily Joly'den onu görmek için bu partiye geleceğini söyleyen bir mesaj var. Neredeyse yerinde dans ediyor.

Parmağımı telefonuna koydum ve hafifçe yukarı kaydurdım.

"Yani, yaklaşık elli kez ısrar ettin. Bu resmen taciz sayılır," diye kıkırdıyorum.

Başımı banyo tezgahına eğiyorum ve az önce özenle kestiğim çizgiyi burnuma çekiyorum. Luke omzuma vuruyor ve ben daha sözümü bitiremeden ayağa kalkıyorum. Sözümü kesmesi hafifçe boğulmama neden oluyor ve burnumu milyonlarca kez ovmak zorunda kalıyorum.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

"Biliyorum, ağabeyinin ölümünden dönmesine falan üzülüyoruz. Ama eminim *sen* bile bir sonraki cümlenin aşırı doz sınırında olacağını biliyorsundur."

Oflayıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Evet, bu sabah, üç yıl önce vurduğum kardeşim hayata döndü. Uzun.

Lanet olası. Hikaye.

Önemli olan onun hayatta olması ve beni ve ikizimi tekrar pençesine almaya çalışacak olması.

"Chris bir partiye katılmadığında onun rolünü resmen sen mi üstleniyorsun?"

"Yok artık," diye gülüyor ve eğilip benim bitirmediğim sırayı bitiriyor. Chris'i seviyorum, benim için üvey kardeşten öte bir şey ama sinir bozucu olabiliyorsa ne olayım. OFNR skalasında oldukça üst sıralarda yer alıyor.

Bunu özellikle o ve ikizim Jake için yaptım. Sebepsiz Aşırı Koruyucu Ölçeği. Chris

en yüksek puanı alıyor. Jake orta, Luke en düşük.

Telefonum arka cebimde titriyor ama ona bakmıyorum. Şu anda herhangi biri olabilir. Jake ya da Chris nerede olduğumu soruyor. Bazı bağlantılar

takılmak istiyor.

Ya da Nate olabilir. Ölen ağabeyi.

Bir telefonum bile olmamalı, bu şeyler beni endişelendiriyor ve benimkine bakmaktan nefret ediyorum.

Yaptığım tüm kokainler beni ç o k etkiledi. Başım dönüyor, kendime aşırı güveniyorum, *kendinden geçmiş.*

Ama en önemlisi, beynim meşgul ve heyecanlı, yani bildiği her şeye odaklanamıyor. Beynim hayatımın belası ve onu öldürmeden sakinleştirmek için dikkatli bir şekilde becermek gerekiyor.

Bu aptal şey sürekli hatırladığı şeylerin listesini yaparken günlük hayatımı nasıl yaşayabilirim? *Ve her şeyi hatırlıyor.*

Ben hiçbir şeyi unutamayan bir dahiyim ve bu kurtulamadığım bir lanet.

Uyuşturucu almadığım sürece.

Ya da sikişmek.

"Sen ve Rachel üst katta seviştiniz mi?" Luke soğukkanlılıkla soruyor. "Camila yaptığınızı söyledi."

Bir kahkaha atıyorum ve o da kaşını kaldırıyor. Dilim ağzımın içinde karıncalanıyor ve cevap vermek için zaman ayırarak onu çeviriyorum.

"Bu kıza karşı koyamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Onu sonsuza dek her yerde ve her zaman becereceğim."

Gülmekten patlıyor. "Otuz dakikadır bu partidesin."

Başını okşuyorum ve başımı yana eğiyorum. Luke benden o kadar da kısa değil ama ona öyleymiş gibi hissettirmeyi seviyorum.

"Beni elinde tutamadığın için mi yoksa senden daha çok seviştiğim için mi kıskanıyorsun?"

İkimiz de yine güldük. Luke ve benim çalışmamamızla ilgili süregelen şaka grubumuzun favorisidir. Birbirimize bekaretimizi kaybetmemizden ve bunun ikimizin de hayatının en hayal kırıklığı yaratan üç dakikası olmasından kaynaklanıyor.

"Umurumda değil," diye somurtuyor. "Em buraya geldiğinde oyun biter."

"Senin için demek istiyorsun. Kız arkadaşının bana aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, banyo kapısını açarken kıkırdıyor. "Tamam ama cidden kızların içkilerine aşk iksiri falan mı katıyorsun?"

Oturma odasına döndüğümüzde gruptan gruba atlıyoruz. Bazen sohbete aktif olarak katılıyor, bazen dışarıda geziniyor ve sadece birbirimizle konuşuyoruz.

Ev, Camila'nın bulabildiği en korkunç ve en pahalı süslemelerle özenle dekore edilmiştir. Bu yılki parti teması *Ölümcül Bebekler*. Camila Annabelle gibi giyinmiş ve itiraf etmeliyim ki oldukça hasta ve benzer. Muhtemelen profesyonel bir makyaj sanatçısı tarafından yapılmıştır. O film çok ürkütücüydü.

Evi korku merkezine dönüşmüştür. Tüm duvarları kanı taklit eden UV kırmızı boyalı siyah bir bezle kaplı. Birinde "*Tam burada öldüm*" yazıyor ve herkes bu noktadan kaçınmak istiyor gibi görünüyor. Tavandan sarkan, solgun ve kanlı yüzlerce korkunç oyuncak bebek var. Yiyecek ve içecekler küçük kızların oyuncaklarıyla yaptıkları çay partilerine benziyor. Ne zaman biri bir kapıdan geçse, gizli hoparlörlerden kanlı çığlıklar yükseliyor. Koridorlarda çocuk görünümüne ürkütücü gölgeler var ve onlardan kaçan kahkaha dehşet verici.

Bayıldım.

Parti, konuşmalar, uyuşturucular... hepsi zihnimi gerçek sorunlardan uzak tutuyor ve bu gece tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Ama bir kız var ki Luke ve ben neredeyse orada bitiyor.

"O gelmiyor Cam," diyorum yüzümde küçümseyici bir gülümsemeyle.

Bu yıldan önce kaltaktan hoşlanmamak için çok fazla nedenim yoktu. Bunun dışında kimi seveceğimi ben seçiyorum ve sevdiğim çok fazla insan yok. Bu kadar basit. Özellikle iyi biri değilim ama yine de herkes arkadaşım olmak istiyor. Bunun nedeni güzel olmam ve çocuklarla popüler olmamız. Çünkü Stoneview Prep bizi kral ilan etti ve biz de buna uyuyoruz.

Ama bu yıl, Camila Diaz cidden sinirlerimi bozmaya başladı. İkizime aşık değil, ona kafayı takmış durumda. Ve tehlikeli bir şekilde kalbi kırılmaya başladı.

Kız onu seviyor ve aptal herif yalnız bırakması gereken bir kıza aşık oldu. Jamie Williams ondan milyon kat daha iyi ve bunu kabullenmek yerine, kızı pes ettirmek için çaresizce zorlamaya devam ediyor.

Ben Camila'yla konuşurken ikisinin de evde, onun yatağında olduğuna bahse girerim. Ama kaltak ipucunu anlamıyor. Bu yılın başlarında, onu yakaladım ve

Beth soyunma odasında Jamie'ye zorbalık yapıyordu, ben de uzak durmalarını sağladım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum.

"Biliyorum," diyor Camila bana en güzel şirret gülümsemesini sunarak.

Rachel onunla nasıl arkadaş olabilir? Hiç anlamıyorum. Bu iyi bir şey mi? Hayırseverlik belki.

"Ben evden çıktığımda Jamie'yle birlikteydi," diye takılıyorum ona ama hiçbir şey söylemiyor. Hayır, olan tek şey mükemmel gülümsemesinin gerilmesi. "Yani, bilirsin, bizi her yerde takip etmeyi bırak."

"Burası benim evim Rose," diye neredeyse homurdanıyor ama gülümsemesi hâlâ orada, neredeyse hiç değişmiyor.

Etrafta insanlar var ve benimle tartışırken yakalanmak istemiyor. Bu onun için itibar intiharı olur. "İstedğim yere gidebilirim."

Sanırım sonsuza dek Camila'ya yumruk atmak için mükemmel bir fırsat bekleyeceğim. O an gelecek. Belki bir gün benim önümde Rachel hakkında söylenir ya da ona bok gibi davranır ve ben de onun üzerine atlarım ve bu saf bir tatmin olur.

Söz açılmışken, gözlerim odanın içinde güneş ışığını arıyor. O altın sarısı saçlarını ve güzel yazlık elbisesini.

Benim favorim olduğunu biliyor, doğum günümde giymişti. Giyinmeyi çok seviyor, ama yine de benim için o yazlık elbiseyi giydi, kendi Cadılar Bayramı yorumuyla. Korkutucu, tıpkı onun sevdiği gibi.

İnsanlar geçiyor, insanlar dans ediyor, insanlar içiyor ve uyuşturucu alıyor. Ama Rachel ve onun nefis kanlı kıyafeti hiçbir yerde bulunamaz.

Bakışlarım yeniden Camila'ya odaklanıyor. Bir şeylerden bahsediyordu, ama gerçekten daha az umursayamazdım.

"Her neyse, Jake'in aksine o burada," diye bitiriyor sözlerini. Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Rach nerede?" Az önce söylediklerini görmezden gelerek soruyorum.

Bu kez yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Bilmiyorum," diye omuz silkiyor, muhtemelen tam olarak nerede olduğunu biliyor. "Siz şu anda resmi misiniz, değil misiniz? Çünkü eğer değilseniz, o her yerde olabilir. Daha önce onu Ciara ile konuşurken gördüm, şimdi ikisini de bulamıyorum."

Etrafta onları arıyormuş gibi yapıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Sanki.

Sanki Ciara Rachel'la yatacakmış gibi. Onu benimle karşı karşıya getirecek bir şey yapmadan önce binlerce kez öldü. Çünkü hâlâ bir gün Rachel'in yerini alabileceğini umuyor. Aşık olmak

Biriyle birlikte olmak çılgınca şeyler umut etmenizi sağlar ve Ciara bana çok aşık.

"Doğru," diye gülümsüyorum, onun oyununu oynuyormuş gibi yaparak.

"O zaman gidip onu bulsam iyi olur." "Ya da bencillik etmek yerine

Rachel'in istediğini yapmasına izin verebilirsin." "Cidden bana

'arkadaşıma zarar verme y o k s a ' mı diyorsun?" I

gibe. "Lütfen."

"Demek istediğim, senin ve ikizinin sorunları var. Sen hâlâ özgürce koşarken herkesin sana bağımlı olmasını istiyorsun. Bu psikotik bir durum."

Omuz silkiyorum. "Belki de biz psikopatız, ne diyebilirim ki?" Etrafından dolanıyorum ve içinde bulunduğumuz küçük gruptan uzaklaşıyorum.

Biz psikopat değiliz. Tam bir psikopat olan sadece bir White var ve o da bu sabah hayata döndü. Ağabeyim Nate tehlikeli bir insandır.

Bu yüzden onu kalbinden vurmuştum.

Sanki bir ömür önce olmuş gibi. Bir atışı kaçırdığımı düşünmek çok garip.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Eski koruyucu ailemiz bana nasıl ateş edileceğini öğretmişti. Iskaladığımda.

Beynim uyuşturulmuş halimle savaşıyor, Mateo Bianco ile hayatımın eskiden nasıl olduğunu tam olarak hatırlamaya başlıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Beynime yüksek sesle emir vermek işe yarıyor.

Yine de, öğrenirken kaç kez hedef kaçırdığımı listelemeye başlıyor. Bianco'nun bana ettiği hakaretleri listeliyor. Ve acıyı.

İrkildim. Ne kadar acıdığını hatırladığım için değil, durduramadığım için.

O küçük beyaz toz paketi için ceplerimi yokluyorum.

Hayır, Luke sakladı.

"Tanrı aşkına," diye fısıldıyorum daha sessiz bir koridora geçerken.

Roy'u ya da Carlo'yu bulmalıyım. Camila'nın ağabeyleri, ben onların favori müşterilerinden biri olduğumda iyi arkadaş oldular. Stoneview'de uyuşturucu için herkesin ana bağlantısı onlar. Ve zengin gençler kokain için enayidir.

Bir anahtar.

Beynimi susturmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Sadece bir anahtar. Süper hızlı olacak, çok yardımcı olacak, bu-.

Arka bahçenin kapısını açtığımda kendimi durduruyorum ve gözlerim Jason'a takılıyor. Tam önümde duruyor, sanki ben dışarı çıkmak üzereyken o da içeri girmek üzereymiş gibi.

Ya da seks.

Seks de olur.

"Rose," sarhoş sesi meşgul beynimde sessizce çınlıyor.

"Banyo," diye mırıldanıyorum.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Gecenin bu saatinde beni kullanmak mı?

Bu senin yapacağın bir şey değil."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama onu çok da zorlamak istemiyorum. "Öyle değil," diye kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Ve biliyorum.

Ancak insanlar, bu gece söylediklerimin yarın da geçerli olacağı umuduyla sözlerimi geleceğe taşıma eğilimindedir.

Olmayacak, ama *şu anda* ona ihtiyacım var. Beynimi susturmasına ihtiyacım var.

Eskiden Jason'ın tekliflerini reddederdim. Beth ile nişanlı olması gerekiyordu. İyi bir insan olduğum ve kız arkadaşını aldatmasını istemediğim için onu reddetmiyordum. Onu reddediyordum çünkü bu drama beni rahatsız etmiyordu.

Neyse ki Beth onu matematik öğretmenimizle düzenli olarak aldatıyor. Bu noktada drama kaçınılmaz, bari keyfime bakayım.

Jason güzel, kocaman bir aleti var ve beni sikmeye bayılıyor. Peki neden birden bire sinir bozucu olmaya başladı?

Bizi ayıran tek adımı atıyor ve amımı öyle bir avuçluyor ki nefesim kesiliyor. Bu beynimi kapatacak.

"Seni iyi hissettirmenin karşılığında ne alıyorum, ha?" diye sırtıyor.

Elini sıkıyorum ve iki elimle gömleğini yumrukluyorum.

"İyi bir sikiş," diye nefes alıyorum o daha sert iterken. "Peki ya yarın? Ve ertesi gün?"

"Hadi ama," diye hayıflandım. "Sen alındın. Sen *nişanlısın*."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve diğer elini kıçıma doğru kaydırıyor. "Belki bu gece seni o kadar sert beceririm ki yarın beni hatırlarsın."

Muhtemelen değil, söyleyemem.

Beni banyoya götürmek yerine arkama bakarken gözleri açılıyor ve beni tamamen bırakarak bir adım geri atıyor.

Herkesi bu şekilde korkutan tek bir şerefsiz var. Ve demek istediğim *Herkes*.

Jason'ın kaçmak için bahanesini zar zor yakalayarak arkamı dönüyorum.

"Benimle konuşacağını umarak buraya gelmesen iyi olur," diye tükürdüm

Sam'e.

Bu adamla yaşadığım aşk/nefret ilişkisi tam bir Netflix dizisi olmalı. Onunla birlikte büyüdüm, tüm çocukluğumu ona aşık olduğuma inandırılarak geçirdim. Meğer beni önemseyen insanlarla sınırlı kalmışım ve onun bir koruyucu olmasının büyüğü olduğunu düşünmüşüm. Onun beni önemsemesinin beni sevdiği anlamına geldiğini düşündüm ve ben de onu sevdim.

Elimden geleni yaptım.

Sadece tekrar tekrar geri çevrilmek için.

Ve yine de, o pislik hala gitmeme izin vermiyor. Hâlâ bana bakıyor, hâlâ beni yakınında tutuyor, hâlâ fark etmediğimi düşünerek beni uzaktan izliyor.

Hiç bitmeyen bir döngü. Buna dayanamıyorum.

Üç yıl onu görmedikten sonra, sanki beni özlemiş gibi ortaya çıktı. Ve bugüne kadar, beni lanet bir tasma ile tuttu, onun için küçük çete işleri yapmam için bana şantaj yaptı. Çünkü polise gidip kardeşimi öldürdüğümü söylemekle tehdit etti.

Hayatta olduğu ortaya çıkan kardeş. Ve o bunu biliyordu.

Sam'le işim bitti. Bunu her sabah söylediğimi biliyorum ve öğle yemeğine kadar genellikle mesajlarına cevap veriyorum, ama bu sefer ciddiğim.

I. Am. Bitti. Bittim. Sam'le.

Bana yavaşça yaklaşıyor, iri gövdesiyle koridoru daha dar gösteriyor, kaya gibi sert 1.85'lik vücuduyla tavanı daha alçak gösteriyor.

Siyah gözleri üzerimde, umutsuzca ruhumu emmeye çalışıyor. Siyah saçları, tüm vücudunu kaplayan siyah dövmeleleri... her şey siyah, soluk teniyle tezat oluşturuyor.

Yaklaştıkça aramızda uzamasına izin verdiği sessizlik beni huzursuz ediyor ama yüzümü boş tutuyorum. Sam sessizliğin kralıdır. O bir gözlemci, konuşmacı değil. Ve şu anda beni gözlemliyor.

"Bu tür bir parti için çok yaşlı değil misin?" Konuştuktan hemen sonra dudaklarımı çimdikliyorum.

Kahretsin. Şimdi rahatsız olduğumu anlayacak. Bizi zorladığı sessizliği örtbas etmeye çalışarak arka arkaya iki kez konuştum.

Küçük gülümsemesi düşüncelerimi doğruluyor. "Tavır yapmayı bırak Rose," diyor basitçe.

Dört basit kelime ama İngiliz aksanı bunu Tanrı'dan gelen bir emir gibi gösteriyor. Tavrını bırak yoksa...

Yoksa seni dizlerinin üstüne çöktürüp o pis ağzını sikerim.

Yoksa sana sikimin o aptal beynini nasıl susturacağını gösteririm.
Yoksa... Başımı sallarım.

Kendini topla, sürtük.

Sam yatağımın altındaki canavar gibi. Ondan korkmalıyım, canlandığını hissettiğimde yardım çağırmalıyım. Bunun yerine, tek yapmak istediğim ayaklarımı yere koymak ve beni aşağıya sürüklemek için ayak bileklerimden tutup tutmayacağını görmek.

"Benim bir tavrım yok," diye homurdanarak karşılık veriyorum. Yapabildiğim tek şey bu.

Ama sonra benimle alay ediyor ve ondan neden nefret ettiğimi hatırlıyorum.

"On iki yaşında bir veledin tavrına sahipsin," sesi yükseliyor, böylece beni taklit ediyormuş gibi yapabiliyor. "Dünyanın canı cehenneme, herkes bana karşı, hepiniz siktirip gidebilirsiniz."

Ellerimi kotuma bastırmadan önce yumruğumu hafifçe sıkıyorum.

"Benim bir tavrım yok," diye tekrarlıyorum. "Eğer bir şey varsa, yeterince insana siktirip gitmesini söylemiyorum. Ya da en azından doğru olanlara. O yüzden uslu dur ve siktir git."

Arkama bakmadan yanından geçip gidiyorum ama bileğimi sıkıca kavraması sadece bir saniyesini alıyor.

"Sam-"

"Bu sabah hakkında konuşmamız gerek," diye itiraf ediyor sonunda. Yani ağabeyimin o pek de ölü olmayan lanet yüzünü gösterdiği an.

Gülüyorum, bu durum çok saçma. "Bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok.

Hiçbir şey. Bir daha asla konuşmayacağız. Bu ihanet sonuncusuydu."

"Rose." Kavrayışı sıkılaşıyor ama hiçbir şey belli etmiyorum. Bana zarar vermek istiyorsa biraz daha uğraşması gerekecek, daha kötülerini de yaşadım, çok daha kötülerini.

Gözlerim elinin bileğimle buluştuğu yere kayıyor ve ürpermek için elimden geleni yapıyorum. Koyu mavi gözlerimi onun koyu siyah gözlerine dikiyorum.

Eğer dikkatli olmazsam, beni bütün olarak yutacak.

"İyi misin?" diye soruyor.

Alaycı gülüşüm onu hiç etkilemedi.

"Hayatımı mahvetmeyi ve sonra da beni kontrol etmeyi seviyorsun. Senin olayın bu, değil mi? Seni sertleştiriyor." Alay ediyorum.

Sanki ikimiz de hayal kırıklığına uğramışız gibi

kolumu bırakıyor. "Lütfen dikkatli ol," diyor sessizce.

"Lütfen, çabuk öl."

Camila'nın oturma odasına geri dönüyorum, hüsrana uğramış, azgın ve hala her adımda benimle savaşmaya çalışan bir beyinle. Beni iyileştirebileceğini bildiğim tek kıza ihtiyacım var. Beni *düzeltecek* olan.

Gözlerim tekrar Rachel'ı arıyor ve onu açık mutfağın bir köşesinde Ciara ile kıkırdarken bulduğumda dudaklarımın yırtıcı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

Benim küçük gün ışığım bu gece yaramazlık yapmak istiyor. Benden kaçmasına izin vermeyeceğimi kanıtlamamı istiyor. Ona sahip olmam için beni zorlamak istiyor.

Benim için bir zevk olacak. Gerçekten.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Bana baba diyor - KiNG MALA

Rachel

"Ama amigo kıyafeti içinde çok tatlı olurdun." Ciara bir tutam saçını omzumun arkasına atarken gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve sanki doğru şekilde koymamış gibi saçımı yeniden düzenliyorum. Ciara çok tatlı, ama ona zerre kadar ilgi duyamayacak kadar başka birine daldığımı anlamıyor. Sadece Rose'un benim için, ihtiyacım olan şey için doğru kişi olduğunu anlamıyor.

"Bu benim en kötü kabusum olurdu," diye karşı çıkıyorum. "Dar skort ve dar üstler. Bundan nefret ediyorum."

"Çiçekli yazlık elbiseleri mi tercih edersin?" diye soruyor bakışları başımdan ayak parmaklarıma ve tekrar yukarıya doğru ilerlerken.

Başımı sallıyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. Rose'un okulumuzdaki diğer açık lezbiyenlerden biriyle konuştuğumu fark etmesi ne kadar sürer?

Onu kıskandırmaya çalıştığımdan değil, sadece birinin aklında olup olmadığını merak etmenin nasıl bir his olduğunu ona göstermeye çalışıyorum. Bu gece seni mi yoksa sevişebilecekleri başka birini mi düşündüklerini merak etmek. Conor Ciara'nın arkasında yürüyor ve benim gözlerim onun delici gri gözleriyle kesişiyor.

Başını sallıyor ve gülümsemesi omurgamda tiksinti dolu bir ürperti yaratıyor. Eşcinsel olduğumu biliyor ve ailemin bundan haberi olmadığını da biliyor. Çocukken çok yakındık, birbirimize her şeyi anlatırdık. Ama büyüdükçe, ailemin bizimle çöpçatanlık yapması fikrini sevmeye başladı. Ayrıca benim buna çok fazla karşı olduğum gerçeğini de sevmeye başladı. Sırrımı saklamak onun için küçük bir oyundu. O acımasız ve bencil biri ve er ya da geç bana sahip olacağına inanıyor.

Farkında olmadığı şey ise Rose'un ona asla izin vermeyeceğidir.

Ciara gözleri arkama kayarken nefesinin altından "Siktir," diyor.

Sonunda, sanırım.

"Beni öldürecek, değil mi?" Hafifçe gülüyor ama sesi korkmuş gibi geliyor.

Rose ve ben birbirimize takıntılı değilmişiz gibi davranarak omuzlarımı silkiyorum.

Rose sağ omzuma yerleşirken bir el sol omzuma konuyor.

"İçecek bir şeyler alalım mı?" Rose öneriyor. Ona doğru hızlıca bir bakış atıyorum ve şeytani gülümsemesi bana bir şeyler planladığını söylüyor. Peki neden içki? Ciara safça, "Elbette," diye yanıtlıyor. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyorlar ki Ciara Rose'un bir şeylerin peşinde olduğunu bilmeli ama farkında değil gibi görünüyor.

Rose hızla burnunu kaşıyor ve ben de burnunun altındaki tahrişi fark ediyorum. Harika, kola içen Rose huzursuz ve biraz fazla cesur.

Omzumdaki eli kalçama doğru kayıyor ve beni kolayca hareket ettirerek mutfağa doğru yönlendiriyor. Ciara zaten birkaç adım önümüzde.

"Beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun, Günişığı?" diye kulağıma fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve gülümsememeye çalışarak dudaklarımı sıkıyorum. Kendimi şakacı hissediyorum, o da öyle.

"Sadece dikkatinizi çekmeye çalışıyordum."

"Anladın bebeğim. Ne yazık ki Ciara'nın da dikkatini çektin. Eminim bunun beni nasıl hissettirdiğini zaten biliyorsundur."

Dudaklarım yine seğiriyor ama ona en masum gözlerimle bakıyorum.

"Bana öyle bakma," diye kıkırdıyor. "Başına gelecekleri hak ediyorsun sana."

Kalbim küt küt atıyor, amım sıkılıyor ve onun elinin etrafımda sıkışmasından zevk alıyorum. Rose'un dikkatini çekmeye çalışan insanların yanından geçiyoruz. Onları el sallıyor ya da görmezden geliyor, tüm varlığıyla bana odaklanmış durumda. Tam da istediğim şey.

Mutfağa girer girmez kapıyı arkamızdan kapatıyoruz. Sadece müziğin ağır bas sesi kapıyı aşıyor. Ciara mutfak adasının üzerindeki alkol şişelerine bakıyor, yanında birkaç adam sohbet ediyor.

Rose ve ben adanın diğer tarafına gidiyoruz.

"Bana hangi içkiyi hazırlayacaksın?" Rose arkama yerleşirken soruyor. Kollarını belime doluyor ve ben de bir şişe viski almak için eğilip kıcımlı ona sürtmeye dikkat ediyorum.

"Viski seviyorsun," diyorum hafifçe, Ciara'nın karşımızda olduğunu ve o adamların çok uzakta olmadığını farkındayım.

"Ben de biraz alabilir miyim?" Ciara soruyor. Sesi benimle yalnız konuşurken olduğundan biraz daha utangaç geliyor. Rose burada olduğu için biraz geri çekildi.

Sadece başımı sallıyorum, solo bardağa biraz viski dolduruyorum ve kehribar rengi sıvının girdabını izliyorum. Kırmızı bir bardağa koymak için biraz fazla pahalı ama Camila bunu umursayacak biri değil.

Donup kaldım.

Rose'un ellerinden biri belimden sağ uyluğuma doğru gitti. Ciara'nın bardağına çok fazla viski koyuyorum ve gözleri açılıyor.

"Whoa, bir hap almak üzereyim. O kadar sarhoş olmama gerek yok."

"I-" Rose'un elinin kalçamdan yukarı kaymasıyla kesiliyorum. Elbisemin altına ve kalçamın tepesine geldiğini hissettiğimde hafifçe gerildim.

Ciara mutfak adasının arkasında neler olup bittiğinden tamamen habersiz. Ayaktayız ama mobilyalar o kadar yüksek ki sadece üst yarılarımız görünüyor.

Rose hiçbir şey söylemiyor. Arkamda sessiz kalıyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Ancak eli gelip külotumun üzerinden beni hafifçe okşuyor. Neredeyse hiçbir şey değil ama dokunuşuyla ürperiyorum.

Boğazımı kaşıyorum ve Ciara'ya gülümsüyorum. "Üzgünüm, sana başka bir tane yaparım."

"Bunu ben alacağım," diye Rose'un gırtlaktan gelen fısıltısı arkamdan geliyor.

Ona vermek istemiyorum. Çok kötü durumlara düşebilir. Bir kez daha aşırı doz almak istemiyorum. Her şeyi ve her şeyi aldığı türden. İntihar girişimi olup olmadığını hep merak ettiğim türden.

"Zaten çok içmişsin," diye cevap veriyorum. "Ve sen d-" Yine konuşmama izin vermiyor. Külotumu önden tutup elini yukarı kaldırdığında dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve külotumu amıma doğru öyle bir sıkıyor ki neredeyse canım yanacak.

Nefesim kesiliyor ve bu onun alçak sesle kıkırdamasına neden oluyor. Kola şişesini alıp Rose için biraz dolduruyorum, sonra ellerim titreyerek Ciara için işlemi tekrarlıyorum. Rose hâlâ külotumu yüksek ve sıkı tutuyor ve içkisini Ciara'ya vermek için eğildiğimde klitorisime sürtünüyor.

Ciara anlamsız bir gülümsemeyle "Teşekkürler," diyor.

Sadece hoş geldiniz anlamında başımı sallıyorum, ama Rose bunu yapmama izin vermiyor. "Kaba olma Rach," diyor yüksek sesle. "Ciara teşekkür etti."

Elini bir kez daha çevirdi ve onun için giydiğim dantel külot sessiz kalmam için çok sıkı hale geldi.

"Hoş geldin," diye neredeyse çığlık atacaktım. Vücudumda acı ve zevk karışımı bir duygu dolaşıyor ve her geçen saniye kızardığımı hissedebiliyorum.

Ciara fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Odadaki diğer iki adam ona yaklaşıp sohbet etmeye başladığında, Ciara onlara doğru dönüyor, yakın duruyor ama bizi görmezden geliyor.

"Dikkatimi çekmek mi istedin, Sunshine?" Rose kulağıma fısıldadı. "Hepsi senin."

"Rose." Titrek bir iç çekiyorum. "Bunu burada yapamayız."

"Ciara benim için gelişini izleyecek," diyor emredici sözlerle. Kesin konuşuyor. "Bir dahaki sefere beni kıskandırmaya çalıştığında bunu unutma."

Parmakları külotumu serbest bırakıyor ve elini yanan tenimle kumaş arasında kaydırıyor. Beni ne kadar ıslattığını hissettiğinde kulağıma sessiz bir tıslama geliyor.

"Ağlayan amını yalamak istiyorum bebeğim," diye fısıldıyor.

İnlememi zar zor engelliyorum. Sözleri ateş gibi, zevkim onun için eriyor. Klitorisim zonkluyor ve o bilerek bundan kaçınıyor. Dudaklarımı ovalayıp iki parmağıyla araladığında dudaklarım şişmiş gibi hissediyorum.

Ciara bize dönüyor ve yüzüme boş bir maske yapıştırmak için tüm gücümü harcıyorum. Kızarmam için yapabileceğim hiçbir şey yok, dizlerimin bükülmek istemesi için yapabileceğim hiçbir şey yok. Tezgâhı iki elimle kavırıyorum, çaresizce kendimi yere bırakıyorum.

"Hatırladın mı Rose?"

Az önce ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Rose'un orta bulucusunun girişime vurmasına, çaresiz amımın ıslaklığı tarafından emilmesine çok odaklanmışım.

Ama Rose takip ediyordu. Hafifçe kıkırdıyor ve sırtıma bastırarak beni tezgâhla kendisi arasına hapsederken kolayca cevap veriyor.

"Evet, o geçen Cadılar Bayramı'ydı. Ciara'yı benimle North Shore'da partiye gelmesi için ikna etmeye çalıştım. Pek istekli değildi."

Ciara gözlerini deviriyor ama bu anıyı hatırlayınca yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Cadılar Bayramı Kuzey Sahili'nde yılın en tehlikeli zamanıdır,

Üzerlerindeki kanın sahte olup olmadığına asla bilemezsiniz." Neredeyse

Bunu söylerken ürperiyor.

Nefes almaya çalışıyorum, sohbe te katılmaya çalışıyorum ama Rose bir parmağını amıma o kadar yavaş sokuyor ve o kadar acı verici bir zevk veriyor ki tezgahı daha sıkı kavramak zorunda kalıyorum. Nefes alışım daha da düzensizleşirken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Vücudum ayak parmaklarımdan amıma ve kalbime kadar yanıyor. Temiz hava almak için çaresizim, zevkten çığlık atmak için çaresizim, ama utanç çok büyük olurdu.

"Rachel?" Ciara'nın sesi beni hafifçe kendime getiriyor. Rose'un parmağı bir tane daha sokmadan hemen önce geri çekiliyor.

"Ne-ne?" Kekeliyorum.

Ciara hem bana hem de Rose'a bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. Anlamaya mı başladı? Aman Tanrım, bu çok aşağılayıcı.

Yine de o kadar ıslığım ki, ne kadar acı verici bir şekilde yavaş olsa da beni parmaklama sesinin yüksek sesle duyulmasından korkuyorum.

"Ciara Kuzey Kıyısı'nda bir partiye gidip gitmediğini sordu," diye ısrar ediyor Rose, alaycı sesi utancı dayanılmaz hale getiriyor.

Bir an için ikisinin bunu planlayıp planlamadığını merak ettim. Beni herkesin önünde küçük düşürmek, benimle iyi gerilmiş bir enstrüman gibi oynamak için. Sonra Rose'un beni asla bu şekilde paylaşmayacağını hatırlıyorum. Benimle onun gibi oynamadan önce birini öldürebilirdi.

"Hâlâ bizimle misin?" Ciara elini önüme doğru sallıyor. "N-

," Kuru boğazımı kaşıyorum. "Hayır, yapmadım."

Şelalelerin Kuzey Kıyısı'na adımımı atarsam ailem beni mahveder.

Ciara yine kaşlarını çatıyor ve gözleri Rose'unakilere kilitleniyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sanki sonunda sırrı öğrenmiş gibi.

Kahretsin, öyle, değil mi? O biliyor.

Gözlerim çocukların olduğu yere kayıyor ama orayı boş buluyorum. Ne zaman gittiler? Artık bu mutfakta sadece üçümüz varız.

Artık yalnız olduğumuz için neler olabileceği ihtimali tüylerimi diken diken ediyor, kollarımı kaplıyor.

"Rose..." Ciara ısrar ediyor. "Sen...?" Nefes alış verişi değişiyor, yavaş yavaş anlıyor ama yine de inanamıyor.

"Ben ne miyim? Sen onu kaçırmaya çalıştıktan sonra kızımı senin önünde beceriyor muyum?"

Nefes almakta zorlanırken dudakları küçük bir solukla ayrılıyor.

Rose bana, "Eğer öyleysem söyle ona Rach," diyor. Arkamı dönmeme gerek kalmadan sesindeki kendini beğenmiş gülümsemeyi duyabiliyorum.

Ciara'nın bakışları benimkilerle buluşuyor, hâlâ durumun gerçekliğini sorguluyor.

Çok utanıyorum, başımı hayır anlamında sallıyorum. O kadar hızlı yapıyorum ki oda dönüyor. Zevk ve başıma hücum eden kanın karışımı başımı döndürüyor.

Ama Rose olanları inkâr ettiğimi fark eder etmez parmaklarını içimde kıvırıyor, uçları sihirli noktaya öyle sıkı çarpıyor ki çılgılık atıyorum. "Evet! Kahretsin, evet öyle!"

Ciara başını sallıyor, kendi yanakları da alev alev yanıyor. "Ben... Ben sizi yalnız bırakayım," diye geveleyerek taburesinden beceriksizce kalkıyor.

Nefes almam lazım. Öyle sarmalanmışım ki, kopmak için can atıyorum. Kalbim Rose'un içimde hareket ettiği ritmin iki katı atıyor. Umutsuzca iki parmağının etrafında kenetleniyorum ve ona sessizce yalvardığım gibi hızlanmak yerine. Duruyor.

Duruşun acımasızlığı ihtiyaçtan nefesimin kesilmesine neden oluyor. Eli iç çamaşırmıdan hiç acele etmeden çekiliyor, hareketleri kontrollü ve planlı.

"Otur yerine Ciara," diye emrediyor karanlık bir şekilde.

"Ne?" Yüzünü okumak için arkamı dönmeye çalışıyorum ama onun yerine Rose beni tezgâhın üzerine eğilmeye zorlarken kürek kemiklerimin arasında güçlü bir elle karşılaşıyorum.

"Rose!" Yanağım soğuk ve yapışkan siyah mermerle buluştuğunda bağıriyorum.

Rose'un eli saçlarıma uzanıp dolanırken Ciara'nın açılan gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni irkiltecek kadar sert çekiyor. Rose başımı yerinde tutuyor, bakışlarımı Ciara'nınkilere kilitlemek zorunda kalıyorum.

"Dikkatli izle Ciara," diyor Rose ona, sesinden kazanan bir ton damlıyor. "Elbiseni yukarı çek, Günışığı."

"Rose," diye sızlanıyorum zayıfça. Nedenini bilmiyorum.

Ciara'nın izlemesini istemediğim için mi? Rose bana dokunduğunda ne kadar zayıfladığımı birilerinin bilmesinden mi korkuyorum? Başka biri içeri girecek diye mi korkuyorum? Bana getireceğini bildiğim zevki istemiyorum mu?

"Beni duydun," diye tekrarlıyor sesinde zerre kadar nezaket olmadan.

Siyah dantel tangamı tam olarak görene kadar elbisemi yukarı kaldırarak razı oluyorum.

"Şimdi o muhteşem bacaklarını aç." Açtım.

Serbest eliyle iç çamaşırımı titreyen dizlerimin etrafına gerilene kadar indiriyor. Hava, damlayan göbeğime karşı soğuk geliyor. Ne kadar hareketsiz kalmaya çalışsam da kalçalarım oynamaya devam ediyor, seksim sürtünme için çaresiz.

Rose, parmakları arkadan girişime ulaşmadan önce sağ yanağımı yoğuruyor.

Hafifçe vuruyor, yavaşça şişmiş klitorisime doğru ilerliyor. Ama ona yaklaştıkça yavaşlıyor ve girişime geri dönüyor.

Yüksek sesle inliyorum, daralan göğsümün derinliklerinden gelen ve odada yüksek sesle yankılanan sözsüz bir şikâyet. Ciara'nın gözleri kapanıyor ve oturduğu yerde titriyor.

Rose'un parmağının ucu yavaşça klitorisime dokunuyor ve onu sıyrıyor. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyor, orada mı tutacak yoksa geri mi çekilecek diye beklerken kalbim duracak gibi oluyor.

Klitorisimi tekrar terk ederken "Hayır," diye miyavlıyorum.

"Benimle oyun mu oynamak istiyorsun, Sunshine? Ciara ile flört edip seni aramamı mı istiyorsun? Yoksa benim olmak ve seni tatmin etmeme izin mi vermek istiyorsun?"

"Seni istiyorum," diye sızlanıyorum. "Zevk istiyorum..."

lütfe," diye inliyorum. "Duydun mu Ciara?"

"Rose... Ben... Ben-" demek istemedim. Ama Rose sonunda klitorisime boşalırken Ciara'nın sesi benim zevk çığlıklarımınla kesiliyor. O kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, birinin mutfığa girmesinden korkuyorum.

"Rose," diye inliyorum yüksek sesle. "Lütfe... lütfe durma."

Devam ediyor, tüm klitorisimi kaplamak için kabaca üç düz parmağını kullanıyor ve hızlı bir sürtünme ritmine giriyor.

Karnımın alt kısmı hayal bile edemeyeceğim kadar kasılırken kalbim karnıma düşüyor. Boşalmaya o kadar çok ihtiyacım var ki, neredeyse orada olduğumu bilerek masanın üzerinde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum.

"Seni boşaltmamı ister misin?" Hızını yavaşlatırken Rose'un boğuk sesi kulağıma şeytan gibi geliyor. "Ciara izlerken boşalmak ister misin?"

"Evet... evet lütfe," diye derin derin inliyorum. "Lütfe, lütfe, beni boşalt."

Tekrar hızlanıyor, zevk on kat geri geliyor.

"Ona bak," diye alçak sesle homurdanıyor. "Çaresiz bir orospu gibi parmaklarımın üzerine boşalırken ona bak."

Gözlerim hızla açılıp Ciara'nın kollarıyla kilitleniyor. Ben kontrolsüz çılgınlıklar atarken onun genişlemiş, şehvet dolu gözbebekleri de muhtemelen benim kollarla eşleşiyor. Dizlerim bükülüyor ama saçımdaki el, tezgah ve Rose'un aniden amıma şiddetle gömülen parmakları beni tutuyor. Bu saldırı karşısında daha sert çılgınlıklar atıyorum ve o da beni sertçe parmaklıyor. Onun dokunuşu altında kıvranıyorum, gözlerimi Ciara'dan ayırmıyorum, emirlere uymanın bana zevk verdiğini bildiğim halde itaatsizlik ederken yakalanmak istemiyorum. Ciara nefes nefese, elleri tezgahı sıkıca kavıyor.

Ama Rose daha bitirmedi. Parmakları saçlarımda sıkılaşıırken g noktama sürtünüyor. Yüksek sesle inliyorum, kalçalarımı geriye atıyorum ve o da iki parmağını düzelterek beni daha derinden beceriyor.

"Damlatıyorsun. Böyle giderse mutfak zeminini lekeleyeceksin. Pis kız."

Haklı olduğunu biliyorum çünkü ıslaklığın damladığını hissedebiliyorum. Açılmış bacaklarıma rağmen kalçalarımın tepesinde hissedebiliyorum. Beni her doldurduğunda avuç içi amıma çarptığında kayganlığımın müstehcen sesini duyabiliyorum.

Ona cevap bile veremiyorum, tek yapabildiğim ağzımdan kaçan pis inilti arasında nefes almaya çalışmak. Beni daha sert sikerken avuç içi çiğ klitorisime sürtünene kadar elini kaydırıyor ve ben de ona karşı koyuyorum.

"Gerçekten başka bir orgazmı hak ediyor musun?" Rose bana soruyor, sesindeki sahiplenme duygusu hâlâ hissediliyor.

Başımı sallıyorum, tamamen onun oyununa kapılmış bir halde. "Hayır," diye sızlanıyorum. "Hayır, istemiyorum." Yine de elini sıkıyorum, parmaklarını içimde daha derine götürmek için itiyorum, duvarlarım parmakların etrafında kenetleniyor.

Cevabımdan ne umduğumu bilmiyorum. Merhamet mi? Dürüst olduğum için beni orgazm etmesini mi?

"Hayır." Eli acımasızca geri çekiliyor. "Yapamazsın." Ve sözleri nihaidir.

Bir adım geri çekildi ve benden uzaklaştı.

Beni izlediğini, titreyişimi, zevk ihtiyacıyla kıvranışımı izlediğini biliyorum. Kıpırdayamıyorum, ilk orgazmımla yenilmiş ve ikincisi için çaresizim. Çok yaklaştım. Sanki doymuşum ama eksik kalmışım gibi. Cehenneme gönderilmek için cenneti tattım.

Ciara'nın önünde belirene kadar Rose'un botlarının etrafında dolaştığını duyuyorum. Arkadaşı hemen oturduğu yerden kalkıyor. İhtiyaçtan titriyor, gözleri kocaman açılmış ve normalde açık renk olan gözbebekleri kararmış.

Rose'un başlangıçta saçlarımda olan eli Ciara'yı çenesinden yakalıyor ve amıma giren parmaklarını kendi ağzına sokarken onu izlemeye zorluyor. Arkadaşından çok daha uzun boylu, sahip olduğunu bildiği tüm güçle onun üzerinde yükseliyor. Rose parmaklarını emiyor, sevdiğini bildiğim o tatla inliyor. Genellikle onu dizlerinin üstüne çöktüren tat. Onları yalayarak temizliyor ve son damlasına kadar yuttuğundan emin oluyor.

Ciara'yla konuşurken sesi şehvetle kaplanıyor. "Bana dilini göster."

Ciara'nın dili dudaklarını yalamadan önce tereddütle dışarı fırlıyor ve sonunda itaat ediyor. Sanki tanrılardan bir iksir bekliyormuş gibi dilini uzatıyor.

Rose başını eğiyor, dilini dışarı çıkarıyor ve Ciara'nın dilini yalıyor. Sadece bir saniye sürer, oyalanmaz ve Ciara'nın zevkten şımarmasına izin vermez.

Başını dikleştirdiğinde arkadaşına bakıyor ve onun çarpık yüz hatlarındaki arzusun tadını çıkarıyor.

"Onu tatmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirsin Ciara. Bu yüzden zamanını boşa harcamamanı öneririm." Çenesini serbest bırakıyor ve çok iyi yaptığı o küçümseyici şekilde başını yana eğiyor. "Şimdi git bakalım."

Ciara fincanını bile almıyor, arkasına bakmadan odadan çıkıyor.

Rose bana dönüyor ve kendini beğenmiş gülümsemesi beni paramparça ediyor.

"Artık kalkabilirsin," dedi. İzin vermesini mi bekliyordum, yoksa izin veremeyecek kadar yorgun muydum bilmiyorum ama yavaşça doğruldum ve külotumu yukarı çektim. Nefesim nihayet sakinleşti ama kalbim hâlâ biraz fazla hızlı atıyor.

Titreyen bacaklarımla mutfak adasının etrafından dolaşıp ona katılıyorum. "Seni iyi hissettirmeme izin ver," diye fısıldıyorum.

"Boşaldığını görmek istiyorum."

Rose başını sallar. "Hayır, beni kızdırdın. Boşaldığımı göremeyeceksin ve bir daha da gelemeyeceksin. Ben söyleyene kadar olmaz."

Dudaklarım hastalıklı bir gülümsemeye dönüşüyor ve bunu aniden yutkunmasından anladığını anlayabiliyorum.

"Seni evde yalnız yakalayana kadar bekle," diyorum çakıllı bir sesle, şehvet genelde yüksek olan notalarımı düşürmeye zorluyor. "Bakalım o zaman ukalalık yapmaktan ne kadar hoşlanacaksın."

Gözleri ihtiyaçla parlıyor ama yine de omuz silkiyor. "Göreceğiz."

Beni arkada bırakıyor, titriyor ve daha fazlası için çaresiz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

Tehlike - Jucee Froot

Gül

Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Sonunda beynimi susturduğum için mi yoksa sabahtan beri beni takip eden yaklaşan kıyamet yüzünden mi bilmiyorum ama bir şekilde burada kendimi güvende hissetmiyorum.

Bir bardak su daha içerken omuzlarımı geriye atıyor ve boynumu esnetiyorum. Umutsuzca zihnimi kapatmaya çalıştıktan sonra, şimdi Luke ve Camila'nın konuşmasını takip etmeye çalışırken biraz netlik arıyorum. Gözlerimi kısıyorum ve etrafıma bakıyorum. Evin her tarafına sis yayan duman makinesi kontak lenslerimi kurutmuş ve başımı ağrıtıyor. İyi bir partiyi severim ama lanet olsun, bu gece odaklanamıyorum. Hele ki ağabeyimin Stoneview'de bir yerlerde beklediğini, zamanını kolladığını ve her an saldırmaya hazırlandığını bilirken.

Ya buraya gelirse? Jake burada benimle değil, Sam benim tarafımda değil. Her şey olabilir.

En kötü ihtimalle ölürüm. O kadar da kötü olamaz.

"Ne?" Luke başını bana doğru çevirirken boğuk bir ses çıkarıyor.

Beth burada bizimle, ne zaman katıldı? Elimi yüzümde gezdiriyorum, umutsuzca neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Rose, az önce ne dedin sen?" diye ısrar ediyor arkadaşım.

Belki de yüksek sesle ölmekten bahsetmişimdir. Öyle olmalı çünkü bana endişeli bir yüzle bakıyor. Bu Luke için nadir bir durum.

Ona başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Hiçbir şey, o kadar boku yedim ki, neler olduğunu bilmiyorum."

Luke, "Kokainin etkisini azaltmak için çok fazla ot içtim, olan bu," diye açıklıyor. Solgun yüzüne bakınca onun da benim gibi hissettiğini anlıyorum.

Gecemin bazı bölümlerini hatırlayarak gülümsüyorum. Rachel'ı Ciara'nın önünde becerdim. Bu gerçekten çok iyi hissettirdi. Ama bunun adrenalini ve

kokain beni biraz delirtti, ben de Luke'la sigara içtim. Çok fazla. Her zaman çok fazla.

Bir gün *çok fazla yemekten* öleceğim.

Aşırılık ve kötü kararlar onu buraya getirdi. Mezarıma da bunu yazacağım. Eğlenceyi aşırılıktan ayıran çizgiyi göremiyorum. Hep daha fazlasını istiyorum. Her zaman içmemem gereken o bardak, o çizgi, o nefes var. Sevişmemem gereken o kız.

Eğer kendimi çizgiyi aşmaktan alıkoyabilirsem, Rachel ve benim asla molaya ihtiyacımız olmaz, Chris beni aramaz, Jake asla kızmaz ve ben de kendimi bir sürü baş ağrısı ve akşamdan kalmalıktan kurtarmış olurum.

İç çekiyorum ve gözlerimi sıkarak tekrar göz yanmasını hafifletmeye çalışıyorum.

"Temiz havaya ihtiyacım var," diyorum arka bahçeye doğru kaçmadan önce.

Maskeli bir adamın Cheer takımından bir kızı korkutmasını izliyorum.

"Kes şunu Ben," diye azarlıyor onu omzuna vururken. "Bunları biliyorsun

aptalca şeyler beni korkutuyor."

Önüme bakıyorum ve devam ediyorum. Maskelerin ya da Cadılar Bayramı'nın nesi bu kadar korkutucu anlamıyorum. Bu mevsimi seviyorum, sadece ³¹ Ekim^{de} doğduğum için değil. Sabahın erken saatlerindeki sisi seviyorum. Pencerenin önüne oturup Murray'lerin arka bahçesini kaplamasını izliyorum. Sakinleştirici, topraklayıcı, beni düşüncelerimden uzak tutuyor. Sonbaharın rahatlığını seviyorum.

Ama bundan daha fazlası var. İnsanları rahatsız eden şeylerin yanında rahatım. Lunaparktaki perili evlerde yürürken korkmuyorum, insanların üzerime atlamasından, kandan, maskelerden, palyaçolardan korkmuyorum. İnsanlar korkuyla zıplıyor ve insanlar korkuyor çünkü derinlerde bir yerde içgüdülerine geri dönüyorlar. Ölmekten korkuyorlar.

Ve ölmekten korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum.

Mateo Bianco *hariç*. O da yılın o zamanlarında beni hep yalnız bırakırdı.

Gençken Sonbahar'ı severdim çünkü sıcaklıklar düşmeye başladığı, o zaman Bianco'nun cildimde bıraktığı morlukları ve kırbaçlamalardan kalan kesikleri gizlemek daha kolay olurdu. Bu, etrafımdaki insanların daha az soru sorması anlamına geliyordu.

Hepsinden önemlisi, Cadılar Bayramı Mateo'nun doğum günüm nedeniyle daha nazik olacağı anlamına geliyordu. Nazik Mateo, değer vermeyi öğrendiğim nadir bir fırsattı.

Ama tüm bunlar bu yıl geçerli değil. Dün, doğum günümü gece yarısı ikizimle kutlayacaktım. Bunun yerine, doğum günümü Sam'le birlikte Kuzey Sahili'nde geçirdim; o patronunu kızdıran insanlara kim bilir neler yaparken ben de paketleri topladım ve insanlara arkadaşlık ettim.

Bu yıl, diğerlerinin perili hissettiklerinde duydukları korkunun aynısını hissettiğimi düşünüyorum. Nihayet Cadılar Bayramı'nı başımı döndüren ve beni heyecanlandıran bir geceden daha fazlası olarak görmeye başlıyorum. Bu yıl korkuyorum. Çünkü ağabeyim geri döndü. Ölümünden dönmek için gerçekten doğru geceyi seçti. Ve Nate nereye giderse gitsin, Bianco uzakta değil.

Eski koruyucu ailemi düşününce ürperiyorum. Beni bulmasını istemiyorum. Ondan kaçtığım için bana yapacağı her şeyi düşünmek için üç yılı vardı. Siktir. Siktir, bizi bulacağını biliyorum. Nate ona söyleyecek, onu doğruca bize götürecektir. Bana.

Soğuk havadan derin bir nefes alıyorum, boynumu uzatıyorum ve sahte örümcek ağlarıyla kaplı dev bir oyuncak bebeğin yanındaki bahçe bankına oturuyorum. Diaz arazisinin kenarında yer alan Stoneview ormanı hemen arkamda ve sırtım kötü bir hisle karıncalanıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, lenslerimin acısı gerçekten başımı ağrıtıyor. Rachel'a ihtiyacım var. *Tekrar.*

Ona beni kızdırdığını söyledim ama nedenini bile hatırlamıyorum. Bu saatler önceydi. Şimdi onu yanımda istiyorum, onu tekrar boşaltmak istiyorum. Yüzümü onun amına gömmek ve huzur bulmak istiyorum.

Düşüncelerim sabahtan beri öfke dolu ve bu haldeyken kendimi güvende hissettiğim sadece birkaç yer var, onlardan biri de Rachel'ın bacaklarının arası. O yumuşak, o güzel ve o benim.

Hepsi. Benimkini.

Ve benim olan bir şeye ihtiyacım var, tutunabileceğim ve bana zarar vermeyeceğini bildiğim bir şeye ihtiyacım var. Ya da en azından istemediğim şekilde. Rachel beni en iyi şekilde incitiyor. Bu katartık.

Arkamda yapraklar uçuşuyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Kahretsin, bu gece neden bu kadar korkuyorum? İçeride öfkeli bir parti var, kokain ve ecstasy ile kafayı bulmuş insanlar eğleniyor. Sürtük bebekler gibi giyinmiş seksi kızlar var ve bazıları kırık oyuncaklar gibi. Yine de buradayım, yaklaşan trajedimi düşünüyorum.

Bir dal kırılıyor ve şaşkınlıkla sıçrayıp hemen arkamı dönüyorum.

Kimse yoktu.

Lanet olsun, paranoyaklaşıyorum. Çok fazla ot, *çok* fazla ot. Kötü bir yolculuk falan geçiriyor olmalıyım. Elimini enseme gezdiriyorum ve

yüzünü eve dön.

Bir gölgeyle yüz yüze geldiğimde kalbim yirmi kat düşüyor. Elim otomatik olarak yanımdaki bebeği kavrarken çılgılık atmaktan kendimi alıkoyuyorum. Onun sadece Rachel olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Beni dışarı kadar takip etmiş.

Tanrım, çok ürkütücü olabiliyor ve o da bunu biliyor.

Gözlerim tüm vücudunda geziniyor. Şaşırtıcı derecede güzel ve kıyafeti onun gerçekte kim olduğunu gösteriyor. Makyajla kendini bir korku bebeğine dönüştürmüş. Bu bize bir gönderme ama kimse bunu bilmiyor.

Kat kat siyah farla koyulaştırdığı gözlerinden kanlı yaşlar akıyor ve normalden çok daha solgun. Diğer mavi gözüyle tezat oluşturan kırmızı bir lens takıyor. Elmacık kemiklerine koyu pembe halkalar koymuş, dudaklarından sahte kan akıyor ve şakağına bir açma/kapama düğmesi çizmiş. Görünümü tamamlamak için köprücük kemiğine sahte bir kanlı bıçak saplamış.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye kıkırdıyor.

Kalp atışlarım yavaş yavaş sakinleşiyor, göğüs kafesim artık daralmıyor. Ama hâlâ arkamda bir yerde biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Ensemdeki tüyler diken diken olmuş, birinin üzerime atlayıp beni yakalamasını bekliyorum.

"Rose?" Rachel elini hâlâ dev porselen bebeğin koluna sımsıkı sarılmış olan elime koyuyor. "İyi misin?"

Yanımdaki dekorasyonu bırakıyorum ve karşımdaki güzelliğe gülümsüyorum. "Sen yanımdayken ben her zaman iyiyim."

Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsüyor, iltifattan yüzü kızarıyor ve yavaşça bana sarılıyor. Yanan bedenini soğuk bedenime dayıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Rachel bunu sık sık yapıyor, sıcaklığını bana karşı koyuyor. O sürekli yanıyor, ben ise sürekli üşüyorum. Birbirimize mükemmel uyum sağlıyoruz. Onun teninin sıcaklığı benim soğuk tenimi her zaman hayata döndürür. Aynı şekilde onun sıcak kalbi de benim donmuş kalbimi çok ihtiyaç duyulan bir battaniye gibi sarıyor.

Tutuşuyla rahatlıyorum ve kollarımı beline dolayarak onu olduğundan daha da yakınlaştırıyorum. Onu sıkıca tutuyorum, kaçamayacağından emin oluyorum, arkamızda bizi izleyen hayaletlerden, geçmişimden gelen hayali acılardan beni korumak için orada olduğundan emin oluyorum.

Papatya ve bal şampuanını içime çekiyorum, yumuşaklığından zevk alıyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Kolları boynuma dolanıyor, ona olan ihtiyacımı hissediyor.

Rahatlık. Ne olduğunu bilmiyor, asla bilmez ama her zaman yanımda. Ne olursa olsun, o hep yanımda.

Kalbim sıkışıyor, sanki o benim için her mükemmel olduğunda, ben de ne kadar kusurlu olduğumu hatırlıyorum. Güzellik beni kırdı, zekâ beni lanetledi ve şimdi dünyanın geri kalanı için soğuk bir sürtük olarak kaldım. Elimden gelenin en iyisini yaptığımda, Rachel'la birlikte olduğumda ve iyi tarafımı gösterdiğimde, bu yine de yeterli olmuyor. Çok karanlık, çok kırık, çok eksik.

Keşke o kırık tarafı tamamlasaydı... ama tamamlamıyor. Kimse tamamlayamaz. Gezegende yeterince amcık yok, yeterince ilaç yok, yeterince acı yok. Sonsuza dek tamamlanmayı arayacağım. Bianco'nun benden çaldığı şeyi hep arayacağım.

Ama asla bulamayacağım.

"Parfümünün rengi solmuş, çok güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor Rachel saçlarıma.

Sözleri beni kıkırdatıyor ve göğsünde yankılandığını hissediyorum. "O parfümden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Sana yakışmıyor."

Ben onun kokusunun tazeliği ve yumuşaklığıyla çevriliyken, o muhtemelen sigara ve alkol karışımıyla çevrili. Ama hoşuna gittiğini biliyorum.

Sertliğimi ve hoyratlığımı seviyor. Boğuk sesimi, alaycılığımı, dövmelemlerimi ve şirretliğimi seviyor. Viski ve sigara kokumu da seviyor. Sevmediği şey ise leylak, menekşe ve sardunya kokan çiçekli, kız gibi parfümüm. Çok asil ve uygun. Ona Stoneview'i, ailesini hatırlatıyor. Rachel Harris isyan etmek ve özgürleşmek istiyor. Özgürlüğün tadına bakmak istiyor.

Hepimiz öyle değil miyiz?

"Hey, eve gitmek ister misin?" diye soruyor, başı hâlâ kalın, siyah saçlarıma gömülü. Derin bir nefes alıyor, sanki ayrılmadan önce beni yeterince hissettiğinden emin olmak ister gibi.

"Evet," diye mırıldandım. "Hadi benimkine gidelim, bizi ben götürürüm."

"Araba kullanamayacak kadar sarhoşsun," diyor daha yüksek sesle. Benden uzaklaşıyor ve bizi içine soktuğu güvenlik balonunu kırıyor. "Şoförümü arayacağım."

Sözleri karşısında ikimizin de yüz hatları buruşuyor. "Kulağa çok boktan geliyordu," diye itiraf ediyor. "Yani Stoneview," diye gülümsüyorum.

"Ama sanırım homofobik ebeveynlerinin

Kız arkadaşının evine gidip düzüşmek için para vermek onlardan intikam

almak için iyi bir yoldur."

Gölüşü tepemizdeki yıldızları aydınlatıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Kulağa doğru geliyor. Gidip içeriden telefonumu alayım. Beş dakika sonra ön tarafta buluşalım."

Gitmesine izin veriyorum ve arka bahçeden geçip içeri girmesini izliyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum, beni bulmadan önceki halimden biraz daha iyi hissediyorum.

Yine de elimde olmadan ormana doğru geri döndüm. Biri beni izliyordu, bizi izliyordu ve ben bunu biliyordum. Neredeyse saklandıkları yerden çıkmaları için seslenmek istiyorum ama deli gibi görünmek istemiyorum. Belki de öyleyimdir? Gözlerimi kısarak karanlık alana, beni yutmaya hazır görünen ağaçlara bakıyorum. Rüzgâr yaprakları karıştırıyor, bir baykuş geceye doğru ötüyor. Bunun dışında hiçbir şey yok.

Omuz silkiyorum, arkamı dönüyorum ve eve doğru yürüyorum.

Olan biten hiçbir şeye dikkat etmeden oturma odasını geçiyorum. Fuayeye ulaşmak üzereydim ki Rachel'ın garip kahkahasını duydum. Etrafımdaki insanları tarayarak etrafıma bakıyorum. Müziğin sesini duyabildiğime göre yakınlarda olmalı.

"Ne oluyor lan?" Onun yaklaşık iki katı büyüklüğünde bir adamın yanında durduğunu gördüğümde mırıldanıyorum. Adamın bir kolu omuzlarına dolanmış ve vücudunun tiksintiyle bükülmesinden ona asıldığını anlıyorum. Yine de adamın maço olduğuna şüphe olmayan şakalarına kibarca gülüyor.

Öfkenin kanımı kaynatmaya başlaması sadece bir saniye sürüyor.

İki uzun adımda adamın üzerindeydim. Beni ilk Rachel gördü, gözleri büyüdü. Başını bana doğru salladı.

"Rose-"

Adamın omzunu beklemediği bir şiddetle çektiğimde sözünü kesti. Tökezleyerek geri çekildi ve bana doğru döndü.

"Ne oluyor lan?!"

İnsanların benden uzun olduğu pek görülmemiştir ama bu adam dev gibi. Yine de umurumda değil. Damarlarımda dolaşan adrenalin, kokainin verdiği coşku ve cesareti geri getiriyor. Burnumu ovuyorum, bu noktada bir ihtiyaçtan çok bir refleks.

"Rose, sorun yok. Lütfen gidelim," diye yalvarıyor Rachel elini koluma koyarken.

Onu görmezden geliyorum ve omuz silkiyorum. Şu anda ona odaklanmış durumdayım.

"İyi misin, koca adam? Seninle ilgilenmeyen bir kıza asılmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Küçümseyerek gülüyor ve özel alanıma giriyor, üzerimde yükseliyor ve ne kadar zavallı olduğuna gülümsememe neden oluyor.

"İlgilenmediğini hiç söylemedi."

"O zaman belki de işaretleri nasıl okuyacağını öğrenmelisin."

"Sen de kimsin lan? Sik engelleyen en iyi arkadaş mı? En iyi arkadaşın beni itmedi. Eğleniyordu."

Gülme sırası bende. "Anlıyorum, bazen her şeyin sikiyle ve onun engellenmesiyle ilgili olmadığını anlamak zor oluyor. Sadece büyük, güçlü, erkeksi bir dil konuşuyorsun, değil mi? Bırak da senin seviyene uyum sağlayayım." Etrafımızda toplanan insanların, sağımda beni çeken Beth'in telefonunun flaşının belli belirsiz farkındayım, ama bu sik kafalı bunu kazanacağını sanıyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Ona yaklaşıyorum, bu sefer onu itiyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve psikopat gülümsememi koruyorum. "Kızıma bir daha elini sürersen sana kendi taşaklarını yuttururum, göt herif." Benimle dalga geçilmeyeceğini anladığında gülümsemem de aynı anda kayboluyor.

Atletik bir kız değilim, güçlerimi gösterecek büyük kaslarım yok. Aslında sıskayım, neredeyse zayıf sayılırım. Yine de insanlar bunu biliyor, gözlerimde görüyorlar. Tehlikeyi, hayatlarında çok fazla şeyi üstlenmek zorunda kalan insanların içinde saklanan gizli gücü. Aramızdaki gerginlik sadece benimle kavga etmek isteyip istemediği konusunda tereddüt ederken sürüyor.

Onun yerine tipik bir pislik olmayı seçiyor. Lezbiyen bir çiftle tanışan ve sadece onu eğlendirmek için burada olduğumuzu varsayan türden. Aletinin herkesin dünyasının merkezi olduğunu varsayan türden.

"Kahretsin." Hafifçe Rachel'a döner. "Amcıklardan hoşlandığını söylemeliydin, tatlım," diyor ona. "Kız arkadaşını daha önce konuşmaya davet ederdim. Çünkü fikrini değiştirebileceğime eminim."

Tatlım.

Ona "*tatlım*" dedi.

Zaman birkaç saniyeliğine duruyor. Başka bir şey söylüyor ama içimdeki öfke beni çoktan sağır etti. Görüşümü de tek renkli yapıyor. Tek gördüğüm kalın, kanlı, *kırmızı*.

"Oh hayır..." Rachel'ı belli belirsiz duyuyorum. Ofluyor ama beni durdurmaya çalışmıyor. Olsa olsa onunla alay ediyor. "Keşke bana tatlım demeseydin."

O kadar karanlık kıkırdıyorum ki adam bir adım geri atıyor. Ama onun için çok geçti. Üzerine atılıyorum ve şaşkınlıkla geriye yuvarlanıyor. Yumruğum şakağına inmek üzereyken iki el beni yakaladı.

"Hayır, hayır, hayır," çok iyi tanıdığım bir ses bana sesleniyor. "Bırak beni Carlo," diye homurdanıyorum.

Camila'nın ağabeyi güçlüdür. Beni arkadan tuttuğunda elinden kurtulamayacağım kadar güçlü.

"Bırakın onu becereyim!" Öfkeyle bağıriyorum.

"Rahatsız etmek istememişti. Değil mi Chad?" Carlo adama diyor ki. Siktiğimin *Chad*'i.

"Lanet olsun, tamam, kızına asılmak istememiştim. Sakin ol."

"Biz de tam gidiyorduk," diye araya giriyor Rachel. Elini Carlo'nun üzerine koyarak sessizce ona beni bırakmasını söylüyor.

"Seni kovmuyorum," diye cevap veriyor. "Ama kimseyle kavga etmeyeceğine söz ver," diye ısrar ediyor beni yere yatırırken.

"Ben gidiyorum," diye homurdanıyorum ona dönerken. "Bacaklarındaki o sik Rach'ı bu kadar rahatsız etmeseydi çoktan gitmiş olurum."

"Kahretsin, üzgün olduğumu söylemişim," diye bağırır aptal arkasından. Carlo ona "Yeter," der.

"Rose, öylece-"

"Hoşça kal," Rachel'ın elini tutarken onu görmezden geliyorum. İki erkekle tartışacak değilim. Bunun bizi nereye götüreceğini ancak Tanrı bilir hanımlar.

"Bayan Harris, akşamınız nasıl geçti?" Rachel'ın şoförü, siyah şehir arabasının arka kapısını Rachel için açarken şöyle diyor.

"İyiymiş, teşekkürler Marc."

Ona karşı kibar davranıyor ama nezaketine rağmen asla sohbet etmiyor. Onu asla yargılamıyor, bizi asla yargılamıyor. Sessiz kalıyor, gördüğü hiçbir şeyi anlatmıyor. Tam benim tipim, gerçekten. Ama Rach ailesiyle ilgili her şeyden nefret ediyor, buna Marc da dahil.

Elimi tutmadan önce onunla aramızdaki pencerenin kalkmasını bekliyor.

"Cadılar Bayramı'nı seviyorum," diyor bana. "Tuhaf ve eğlenceli insanlar için.

Bizim gibi."

"Biz tuhaf değiliz, Günişığı." Her zaman böyle, LGBTQ+ şemsiyesi altına giren herkesin *normal* olmadığı o kadar çok kez söylendi ki, hala öyle olmadığını düşünüyor. Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu. Bunu kabul etti ama kendini de anormal olarak kabul etti.

Sadece onu Stoneview'den çıkarmak istiyorum. Üniversiteye gitmemizi ve lüks, ancak zar zor açık fikirli bir kasabanın dışındaki dünyayı keşfetmemizi istiyorum. Stoneview Afro-Amerikan bir kadın belediye başkanı seçti ve feminizm, çeşitlilik ve ırkçılık karşıtlığı adına ellerinden geleni yaptıklarını düşündüler.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye ısrar ediyor. "Sadece Cadılar Bayramı'nda herkesin kılık değiştirdiğini söylüyorum." Omuz silkiyor. "Ben sadece maskemin düşmesine izin verdim."

Bakışlarım onun kanlı kıyafetinde geziniyor.

"Bir bıçak ve bir sürü kan. Maskeni düşürdüğünde böyle mi olur, Günişığı?"

Onu sakinleştirmek için başparmağımla elinin arkasında daire çiziyorum. Rachel'in melek görünümünün altında bir iblis saklanıyor. Kan ve acıyı arzulayan görkemli bir ruh. Onunla ilgili en sevdiğim şey bu. Bunu o kadar iyi saklıyor, o kadar derine gömüyor ki, ortaya çıktığında ölümcül, çiğ... *orgazmik oluyor*.

"Evet," diye mırıldanıyor. "İşte böyle olur."

Sırıyorum ve sol bacağımla sağ bacağıyla buluşacak şekilde kayıyorum. Dönüyorum ve bir elimi kalçasına koyuyorum.

"Seni tekrar boşaltacağım."

"Burada mı?" diye alay ediyor. "Kesinlikle olmaz."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve sözlerimde ciddi olduğumu anlaması birkaç saniye alıyor.

"Rose," diyor alçak bir sesle. "Hayır."

Alt dudağımı ısııyorum ve ellerim elbisesinin altından kayarken başımı sallıyorum. "Evet."

Külotunu iki elimle kavıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çökerken aşağı çekiyorum.

"Vay, vay," diye fısıldıyor, şimdi Marc'ın bizi duyabileceğinden korkuyor. "Rose White benim için diz çöktü."

"Ne zaman istersen, bebeğim."

Ben dişlerimi şehvetle gösterene kadar gülümsüyor. "Seni yiyip bitireceğim. Seni akıl sağlığının eşiğine getireceğim. Dilimle *deliliği* heceleyeceğim ve seni kendi kayganlığınla boyayacağım."

Daha ben ona dokunmadan zevkle "Siktir," diye iç geçiriyor. Dizlerinin arkasını kavıyorum ve kıcı koltuğun kenarına gelene kadar onu şiddetli bir hareketle sürüklüyorum.

"Günüşiği... neden bu kadar ıslaksın? Daha sana dokunmadım."

"Çünkü," diye pantolonunu indiriyor. "Dilin bana dokunduğunda olduğu gibi sözlerinle de ölümcül."

Sırıtişımı görebilsin diye başımı

kaldırıyorum. "Biliyorum." "Sesin Rose.

Bana bir şeyler yapıyor."

Ve onun eğlenmesi için, tekrar konuşmadan önce birkaç oktav düşmesine izin verdim. "Biliyorum. Şimdi seninkini duyalım."

O farkına varmadan elbisesinin altında kayboluyor ve anüsünden klitorisine kadar her yerini yalıyorum.

Tadı cennet gibi. Sanki bir melek amına bir damla gözyaşı düşürmüş ve onu bir zevk pınarına dönüştürmüş gibi. Onun kayganlığı tat alma tomurcuklarımı uyandırıyor ve tüm vücudumun en sevdiği tadın tadını çıkarma zamanının geldiğini fark etmesini sağlıyor.

Muhtaç tomurcuğunun her tarafını yalıyorum, mümkün olduğunca kaçınmaya dikkat ediyorum.

"Rose," diye sızlanıyor kıvranırken.

Elbisesini yukarı çekip başımı açıyor ve saçlarımı sıkıca kavıyor, bu sırada tıslamama neden oluyor.

"Bu gece beni yeterince kızdırdın," diye geveliyor. Bu beni kıkırdatıyor ve girişinin zevk altında sıkışmasını taparcasına izliyorum.

Dudaklarımdaki ıslaklığı yalarken, karnımın alt kısmı beklentiyle kıvrılıyor. Kokusu ilahi ve kendimi onun içinde boğmak istiyorum. Onu daha fazla kızdırmama izin vermiyor. Tutuşunu sıkılaştırıyor ve yüzüme doğru eğiliyor.

Dilime karşı sürtünmeye başladığında iniltisi arabada yüksek sesle yankılanıyor. Dilimi sertleştirip amının içine sokmaya çalışıyorum ama o yön değiştiriyor. Dudaklarım, burnum, tamamen onun içine dalmış durumdayım. Utanmadan kalçalarını gıcırdatıyor, benden ihtiyacı olan zevki alıyor ve ben onu çölde günler geçirmişim gibi içiyorum.

Ellerim kıcının yanaklarına gidiyor ve onu hafifçe yukarı kaldırarak daha da yaklaşıyorum. Kendi amım damlıyor, iç çamaşırım üzerime yapışıyor ama onu yutmayı bırakmıyorum. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyor. Onunla boğuluyorum ve bu umabileceğim en mutlu ölüm. Onun çığlıkları

Mutluluğumun özü ve midem her seferinde zevkle geriliyor. Ama kendime dokunmuyorum.

Bunun yerine, kendi kotuma sürtünerek kendimi kızdırıyorum. Bencilce, nefes almama izin vermek için geri çekilmeye çalışıyor, ama ona izin vermiyorum. Klitorisini dişlerimin arasında kemiriyorum ve onu yüzüme doğru zorluyorum. Nefes almak istemiyorum, sadece onu istiyorum. Hayatımın onun bacakları arasında son bulmasını istiyorum. İçine doğru inlediğimde kendimi kaybetmişim. Acele etmeden bir elimi girişine götürüyorum ve orta ve yüzük parmaklarımla içine giriyorum. Onları yavaşça ama kuvvetle kıvırıyorum. Klitorisini ağızıma alırken aynı zamanda g noktasını okşuyorum.

Patladı.

Adımı haykırırken yüzümü ıslatıyor ve hâlâ ağızıma s ü r t ü n m e y e devam ediyor.

Marc bunu duymadıysa, zaten sağırdı. Duymadıysa da muhtemelen kulak zarını patlatmıştır.

Çenem ağrıyor ve görüşümü siyah noktalar kaplıyor, ama uzaklaşmaya çalıştığında gitmesine izin vermiyorum.

"Rose! Yapamam!" diye acı içinde bağırıyor.

Kahretsin, böyle ölmek istiyorum, anlamıyor mu? Dilim yanıyor, tüm vücudum hava ihtiyacından titriyor ama ondan daha fazlasını istiyorum.

"Lütfen... lütfen..." diye haykırıyor. "Artık yok..."

Ama daha fazlasını istemiyorsa... başparmağımı klitorisine bastırdığımda ve girişini yaladığımda neden bu kadar sert boşalıyor? Titreyen kalçaları başımın etrafında kenetleniyor ve ikinci orgazm, kendi klitorisimde yankılanan dalgalar halinde ona çarpıyor.

Artık hareket edemeyecek hale gelene kadar dayanıyor ve koltuğa yığılıp kaldığında, nefes nefese kalıp miyavladığında, sonunda geri çekiliyorum.

Geriye doğru düşerken derin bir nefes alıyorum ve boynum bizi Marc'tan ayıran pencerenin hemen altındaki koltuklara çarpıyor.

"Sen delisin," diye nefes alıyor tembelce koltuğundan kalkıp yere doğru kayarken.

Üstüme tırmanıyor, bana sarılıyor ve lezzetli dudaklarını ıslak dudaklarıma bastırıyor. Dudaklarımı, yanaklarımı yalıyor, çenemi kemiriyor. Nefesimi tutmam gerektiğini bilmesine rağmen dilini ağızımın içine sokuyor. Ağızımın içini yalıyor, kendini tadıyor, dişlerini çarpıştırıyor.

O

Az önce onun amına yaptığım gibi beni yiyor ve ben zevkten o kadar sarmalandım ki, yardım edemiyorum ama ona karşı öğütüyorum.

Elini aramıza sokup parmak eklemlerini bacaklarımın arasına sürüyor. Kot pantolonumun sertliğini klitorisime doğru itiyor ve ben ihtiyaçla inliyorum.

"Gelmek ister misin?" diye soruyor.

"Siktir," diye nefesimi tuttum. "Evet..."

Gülümsüyor, gözleri şehvetle parlıyor ve beni tekrar öpüyor. Kot pantolonumun üzerinden beni acıyla ve lezzetle okşuyor. Tüm vücudumun gerildiğini hissediyorum, nefes almak zorlaştıkça bacaklarım titremeye başlıyor.

"Siktir...siktir...Rach..." Nefes nefese kalıyorum, dudaklarımdan bir kelime geçirmeye çalıştığım her seferinde sesim daha da yükseliyor.

"Çok güzelsin," diyor Rachel. "Rose, benim için gelmek üzereyken çok güzelsin."

Araba aniden durur ve Marc'ın kapısının açılıp kapandığını duyarız.

"*Kahretsin!*" Rachel panikledi. Tam boşalacakken üzerimden atlıyor. Beni yukarı çekip arka koltuğa oturturken olanları zar zor algılayabiliyorum. Yerdeki külotunu kaptı ve avucunun içine aldı.

Marc kapıyı açtığında kendimi uyuşturulmuş ve gergin hissederek sözsüz bir şikâyetle bulunuyorum.

"Geldik Bayan Harris," diye kibarca gülümsüyor. Yanakları hafifçe kızarmış bir halde Rachel'a yatıya kalma çantasını uzattı. Bizi duyduğuna şüphe yok. Ya da en azından Rach'in adımı haykırdığını duydu. Çok güzeldi, umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Murray'lerin malikânesine giriş şifresini biliyordu ve arabayla tepeye kadar çıkıp bizi girişin hemen yanında indirdi. Ama ana eve açılan çift ahşap kapıdan geçmiyoruz.

Bunun yerine, Rach'in elinden tutup arka bahçeye ulaşmak için onu evin yan tarafına sürüklüyorum. Havuz evine doğru ilerlerken çimenlerin üzerinde koşuyorum. Kardeşim ve ben orada yaşıyoruz. Murray'ler bizi çocuklarıymışız gibi seviyorlar ama her zaman kendi alanımıza ihtiyacımız olduğunu kabul ettiler.

Küçük alanımızın kapısını açarken Rachel'ı delice bir ihtiyaçla çekiyorum. Girişte bir kanepe, duvarda bir televizyon ve oturma odasını küçük mutfaktan ayıran bir kahvaltı barı olan basit bir yaşam alanı var. Ama

Lanet olası oturma odasını boş ver. Güneş ışığını kanepenin arkasına ve buradaki tek koridora doğru alıyorum. Kısa ve her iki duvarda da iki yatak odası var, sondaki bir kapı da ortak banyoya açılıyor. Solda ikizimin odası var. Sağdaki ise kızımı yıldızları görene kadar sikmek için götürdüğüm yer.

"Jake burada mı?" Kapımı itip onu da yanımda sürüklerken Rachel sessizce mırıldanıyor.

"Jamie Williams'ın kıyafetleri kanepemizde olduğuna göre, evet diyeceğim." "Jamie Williams mı? Yani artık birlikteler mi?" Rachel şaşkınlıkla

Kapıyı kapatıyor.

Cevap vermek istiyorum, ama sesi donuk bir sese dönüştü. Gözlerim kolu tutan elinden ayrılamıyor. Kapının çerçeveyle buluşmasını dikkatle izliyorum. Ağır çekim gibi, beynim sadece buna odaklanabiliyor, yaptığı harekete, yerine otururken çıkardığı küçük tıkırtıya.

"Rose, ben geldim," diye fısıldıyor Rach bana doğru yürümeye başlarken usulca. "Ben buradayken kapıyı kapatıyoruz, unuttun mu?"

Yumuşak ellerini yanaklarımda hissediyorum ve bakışlarımı kapıdaki hayali bir noktadan alıp kendisine odaklamaya zorluyor. Temassız gözlerinde maya mavisini buluyorum ve göğsümden bir ağırlık kalkıyor.

"Benimle konuşabilirsin," diye beni rahatlatıyor. Çünkü bilmiyor ve neden böyle olduğumu anlamıyor.

Ne zaman daha fazlasını öğrenmek istese konuyu değiştiriyorum. "Sik beni."

Kısa bir süre hareketsiz kalıyor, belki de onu uzaklaştırdığıma pişman olup olmayacağımı ve nihayet geçmişimi onunla paylaşıp paylaşmayacağımı görmek için bekliyor. Bunun olmayacağını anladığında rahatlıyor ve bir elini boynumda, köprücük kemiğimde gezdirip göğüslerimde durduruyor.

"Seni becereceğim," diye utanmadan itiraf ediyor. "*Benim yöntemimle.*"

İçimdeki hastalıklı ihtiyacı uyandırmak için sadece '*benim*' kelimesini telaffuz ediş şekli yeterli.

"Öyle mi?" diye

ısrar ediyor.

"Siktir, evet."

Gülümsüyor ama tatlılığı tamamen gitmiş. Yüzündeki o kan, sahte solgunluğu ve bana bakan o iri bebek gözleriyle korkunç biri.

Korkutucu ve karşı konulmaz.

"Ve sen de uslu durup hepsini alacaksın, öyle mi?"

Başımı sallıyorum, gerçek yüzünü göstermek üzere olduğunu bildiğim için artık konuşamıyorum.

"Mm," diye inliyor dudaklarını ısırırken. "Umarım ölmezsin."

"Umarım ölürüm," diye mırıldanıyorum.

Başını yavaşça sallıyor. "Peki sen eğlenirsen ben nasıl eğleneceğim? Kimi inciteceğim? Başka biriyle oynamamı istemezsin, değil mi?"

Bizi ayıran küçük boşluğu kapatıyor ve bir elini boğazıma doluyor. "Öyle mi, Doll?"

"Hayır, sadece ben."

"Sadece sen," diye şeytanca sırıtıyor. "Yatağa gir."

Harekete geçiyorum. Bunun için çok hazırım, onun için çok hazırım. O kadar hazırım ki

Acı.

BÖLÜM 5

Hayvan - AG, MOONZz

Gül

İç çamaşırlarımla yatağın ucuna otururken Rachel beni izliyor. Ben yavaşça geriye doğru ilerlerken gözlerimiz kilitleniyor. Ellerim çarşaflara sürtünüyor, ayaklarım yatak başlığına oturana kadar beni itiyor. Gözleri beni bırakmıyor, gülümsemesi her saniye daha da şeytani bir hal alıyor. Tüm vücudumdan bir ürperti geçiyor, ihtiyaç dalgaları karnımı geriyor ve klitorisime kadar karıncalanıyor.

"Çok gerginsin, değil mi?" diyor kristal sesiyle. "Küçük bebeğim arabaya gelmedi, o kadar çaresizdi ki."

Yatağın ucundaki tezgahı açıp oradan bir şey aldığında nefesim kesiliyor. Ne olduğunu zaten biliyorum ama keskin bir mutfak bıçağı çıkardığında yine de gözlerim açılıyor. *Onun* bıçağı.

Tanrım ruhlarımıza merhamet et, Rachel ve ben saf günahlardan oluşuyoruz. Kötülükten yaratılmışız, kurtarılamayız.

Köprücük kemiğine sapladığı bıçağı çıkarıyor ve titizlikle yere bırakıyor.

"Gerçek oyuncaklarla oynama zamanı," diye sırtıyor doğrulurken.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor. Yatağın kenarına doğru yürüyor ve yanımda durup işkenceye nereden başlayacağını düşünüyor bıçağın sivri ucunu işaret parmağının pedine dayıyor.

Bıçağı yavaşça köprücük kemiğime getiriyor ve sütyen askımla benim arasında kaydırıyor. Yetenekli, hızlı ve etkili. Ben yırtılmayı fark edemedi sütyenimi parçalara ayırıyor. Bıçağı kullanarak giysi parçalarını göğüslerimden uzaklaştırırken inliyorum ve zevkli bir gerginlikle yer değiştiriyorum. Kahretsin, sadece bana dokunmasını istiyorum. Dudaklarını dudaklarımda, parmaklarını içimde istiyorum. Takma penis takacak mı?

Bacaklarımdan birini tutup kendine doğru çekerken alçak sesle "Kıpırdama," diye homurdanıyor. Yatağın üzerine geliyor ve titreyen kalçalarımın arasına yerleşiyor. Bıçağın düz tarafını önce karnıma, sonra da kasıklarına sürterek ipeksi kumaşın üzerinde kaymasını sağlıyor.

Bu gece böyle oynayacağını umarak mı ipek külot giymiştim? Bıçağının kumaşın üzerinde kolayca kaymasını umarak mı? Kesinlikle öyle. Ama asla emin olamıyorum, Rachel nadiren bu yönünün devreye girmesine izin veriyor.

Sapını sıkıca tutuyor ve en sevdiği oyuncağını kaldırıyor. Sanki beni bıçaklayacakmış gibi tümseğime doğru tutuyor ve ucuyla bana zar zor dokunuyor. Sessizce, serbest elini kapalı amıma doğru götürüyor. Başparmağını klitorisimde gezdiriyor ve zevkten nefesim kesiliyor. Kalçalarım kendiliğinden kalkıyor ve bıçağın baskısını üzerimde hissettiğimde irkiliyorum.

Korku filmlerinde ele geçirilmiş bir çocuk gibi kıkırdıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Kimıldama Doll, canın yanacak."

"Hiç adil değil," diye inliyorum kendimi yatağa yaslanmaya zorlarken.

Bana tekrar dokunuyor, başparmağını klitorisime bastırıyor ve vücudumun zevki takip etmek için umutsuz bir ihtiyaçla yataktan kalkacağını tamamen bilerek parmağını kaldırıyor. Bıçağın ucu tekrar içime giriyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyor ve parmağına ulaştığımda inliyorum. Acı ve zevkin birbirine bu kadar iyi karışmasından dolayı inliyorum. Başparmağını daha sert bastırıyor, bıçağı daha da bastırıyor ve yavaşça külotumu deldiğini hissediyorum.

Elini çekiyor, bedenim yatağa doğru gevşiyor ve bıçağın baskısı kayboluyor.

"Eğer o bıçağa bir daha bastırırsan, kanayacaksın. Kanayan küçük bir bebek olacaksın. Bu ne kadar talihsiz olurdu?"

Bana bakıyor, gözleri vahşi. Kırmızı temas korkutucu olsa da gerçekte kim olduğunu gizliyor. Ama mavi korkunç, ruhunu kirleten şeytanları gösteriyor.

Cevap vermeme zaman bırakmıyor, klitorisimi daha sert sıyrıyor ve başparmağını tekrar kaldırıyor. Ve çaresiz bir orospu gibi peşinden gidiyorum, bıçağın derime saplanmasına izin veriyorum, bir damla kan çıkana kadar beni delmesine izin veriyorum. Başparmağı acıya yardımcı olmak için zevk verirken yüksek sesle inliyorum. Parmağına sürtünüyorum ve külotum kan damlalarını ve ıslaklığımı emiyor.

Elini aniden geri çekerek beni inletti.

"Yeter, Doll. Kendine zarar vereceksin." Yer değiştiriyor, başını bacaklarımdan arasına bırakıyor ve bıçağı boğazıma dayayana kadar kolunu uzatıyor. "Kıpırdama."

Başımı yastığa bastırıyorum, korku içgüdülerimi tekrar hayata döndürüyor. Ama Rachel külotumdaki küçük kesiği ısırdığında, malzemeyi emmeye başladığında bunun klitorisim olmasını diliyorum. Kendimi kaybediyorum.

"Rach," diye inliyorum kıvrılırken. Bir elimi saçlarına, diğer elimi de iç çamaşırlarımın eteklerine götürüyorum. "Çıkar onları," diye umutsuzca yalvarıyorum.

Tek tepkisi bıçağı boğazıma daha sıkı bastırmak oluyor. Sonra başını kaldırıp bakıyor ve onu görmek tüm bedenimi titretiyor. "Ellerini yana doğru tut, Doll."

Tekrar aşağı iniyor, bıçağı yanında getiriyor ve hızlı bir hareketle tangamı kesiyor. Korkuyla sığıyorum, sonra bıçağı iç uyluğuma dayadığında hareketsiz kalmak zorunda kalıyorum. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı giderek beni ürpertiyor ve bir sonraki hamlesini sezdiriyor.

"Seni nereden keseceğim?" Tatlı sesi tamamen kayboldu, yerini şehvet ve acı ihtiyacı aldı. "Burası mı?" diyor bıçağın ucunu dizime doğru tutarken. Kayboluyor ve biraz daha yukarıda yeniden beliriyor. "Buraya mı?" Kalçama bastırırken aynı anda daha önce dokunduğu yeri yaladığında bir iç çekiyorum. Ama beni kesmiyor.

"Ya da burada..."

Kalçamın tepesine bastırıyor ve dudaklarımdan geçen iniltiyi durduramıyorum.

"İşte bu," diye sırtıyor benden kaçan sese. "Bundan daha fazlasını istiyorum."

Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum. Tüm varlığım ona odaklanmış durumda, bıçağın uyluk atardamarıma değmesine, kalbimin bıçağa değen nabzına odaklanmış durumdayım.

"Rachel..." Fısıltıyla ciyaklıyorum. Bu benim zamanım olabilir, bu sonum olabilir. Heyecan damarlarımda dolaşüyor, başka hiçbir şeyin bana getiremeyeceği bir heyecan.

"Korkuyor musun?" diye alay ediyor benimle.

"Evet," diye nefes alıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum ve içimdekileri boşaltmak için çaresizce çırpınıyorum. "Zavallı küçük bebek, *çok* korkmuş," diye kıkırdıyor.

"Rach...kahretsin...dikkat et."

Bıçağı tümseğime, göbek deliğime doğru sürüklüyor ve göğüslerimde duruyor. Her zaman küçük göğüslerim vardı, var olmayan daha uygun olabilir, ama şimdi bir meme ucundan diğerine giden bir bıçak varken çok mevcut hissediyorlar.

Bıçağın yassı kısmıyla sertleşmiş meme ucuma dokunuyor ve diğerini çimdikliyor. Parmaklarının arasında yuvarlıyor, başını eğip mememi dişlerinin arasına almadan önce ağzımdan inilti çıkarmaya zorluyor. Acıdan tıslıyorum ve o da beni daha iyi yalıyor. Kalçalarımın hareket etmesini, umutsuzca bir şeylere sürtünmeye çalışmasını engelleyemiyorum.

Başını kaldırıyor ve gülümserken gözleri parlıyor. "İşte," diye bitiriyor sözlerini, meme ucumun hemen üstünü işaret ederek.

Korkuyla başımı sallıyorum. "Bu çok boktan-" Sol meme ucumun hemen üstündeki ince deriyi kestiğinde kesiliyorum. İmkânsız olduğunu biliyorum ama neredeyse derinin kırıldığını duyuyorum. Kafamın içinde, yırtılırken donuk bir *çatırtı*.

"O güzel meme uçlarını delmelisin," diyor çakıllı bir sesle. "Bunu yaptığında orada olmak istiyorum. Kendim yapmak istiyorum." Sesi muhtaç ve şımarık geliyor.

Hemen geriliyorum ve bu onu güldürüyor. "*Şimdi* olmaz. Aptal küçük bebek."

Tepki verecek zamanım yok, başını tekrar göğsüme indiriyor ve az önce açtığı yarayı yalıyor. Üstünü ısıyor ve kesikten daha fazla damla aktığını hissediyorum. Fazla değil, hiç olmadı ama onun için Noel sabahı gibi. Peki ya benim için? Acı çektiğimde güvendiğim biriyle birlikte olma ihtiyacımı karşılıyor. Beynimin odaklanması gereken en önemli nokta bu.

Kan damlalarını yalamakla meme ucumu kemirmek arasında gidip geliyor, beni zevkten kıvrandırıyor.

"Dokun bana," diye emretmeye çalışıyorum ama beni sertçe ısırmakta gecikmiyor. "Ah, Rach!" diye inliyorum.

Bu sadece onu gülümsetiyor.

Geri çekildi ve bana gülümsedi. Dudaklarına ve çenesine sürdüğü sahte kanla benim kanım karıştı. Çok güzel bir canavar.

Karnımı öpüyor, amıma giden yolu yalıyor ve içimde serbest bırakılma ihtiyacı oluşuyor. Hâlâ klitorisime dokunmamıştı bile.

Ama bunu yaptığında, sonunda dudaklarımı araladığında ve kanlı dili şişmiş tomurcuğuma ulaştığında, zevkten çılgık atıyorum.

Beni göbek deliğimin hemen altından kesmek için bu fırsatı kullanıyor. Yavaşladığında, "Daha fazla," diye sızlanıyorum.

"Bebeğim için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor klitorisime karşı. Bıçağı bacaklarımın arasına getiriyor ve arkasına oturuyor.

BÖLÜM 6

Ormana Hoş Geldiniz - Tommee Profitt

Rachel

İçimde bir karanlık var. Bunu çocukluğumdan beri hissediyorum. Orada olduğunu hep biliyordum. Küçükken, endişeli ailem beni bir psikiyatriste götürdü. Verdikleri tek yanıt, bazı çocukların içlerinde kötülükle *doğdukları oldu*. Ailemin omuzlarından suçluluk duygusunu aldılar. Uzun bir süre bu *diplomayı nereden aldıklarını* düşündüm. Ta ki haklı olduklarını anlayana kadar.

Korku filmlerindeki ele geçirilmiş çocuklar ve Cadılar Bayramı korku hikayeleri gibi. İçimde sürekli mücadele ettiğim ve bastırdığım bir şey var. Cadılar Bayramı yılın en sevdiğim zamanı, tüm o kan, tüm o vahşet beni azdırıyor. Korku değil, karanlık. Yasak olan. Tuhaf ve reddedilmiş. Ailem beni sabahın üçünde oturma odasında korku filmi izlerken bulduğunda çılgına dönerdi. İlk başta uyurgezer olduğumu düşündüler. Tabii, eğer bu onları daha iyi hissettirecekse.

Ben izlemedim. Çocukluğumdan beri kanlı sahneleri izlemek benim için bir tutkuydu. Bunu yaptığımda içimi kaplayan huzuru hatırlıyorum.

Kolay bir hayatım oldu, ailem zengin, beni hep şımarttılar. Hiçbir şeye ihtiyacım olmadı, her zaman masamda yemeğim, Noel hediyelerim ve istediğim her şey vardı. Hiçbir travma yaşamadım ve çocukken saldırıya uğramadım. Sadece *boku yedim. Yukarı*.

Ailemle yaşadığım tek sorun homofobik pislikler olmaları. Onları asla değiştirmeyeceğim ve eşcinsel olduğumu asla bilmeyecekler. Asla.

Ben böyleyim çünkü kötü doğdum. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu içime koymadı. İçimde insanlara acı çektirmek isteyen bir şey var. Sadece kanla beslenebilen bir iblis var.

Rose, onun içinde acıya ihtiyacı olan bir şey var. Nedenini bilmiyorum ama orada. Sadece geçmişi yüzünden olduğunu varsayabilirim. Aklından hiç çıkmayan o gizli geçmiş.

Yani eşleşiyoruz. Ateş ve benzin gibi eşleşiyoruz. Patlayıcı, tehlikeli, *hipnotize* ediciyiz. Ve Rose White gibi güçlü ve güzel bir kız sana vücudunu ve zihnini oynaman için verdiğinde. Acıya olan arzusunu beslemen için sana tam yetki verdiğinde. Bu hiç kimsenin reddedemeyeceğı bir şeydir.

Onu böyle izlediğimde, acı ve zevk arasındaki bir boşlukta, tutkunun olduğı bir yerde, çelik bir yay gibi sarılmış, her türlü serbest bırakılmayı bekliyor... bu görkemli. O, tapınağına girmeme izin veren bir Tanrıça ve ben de onun sunağına ibadet etmek için buradayım.

Her zamanki koyu pembe meme ucundan kan akıyor. Akdeniz bronzluğundaki güzel teni göbek deliğinden amına kadar kendi kanıyla kaplanmış. Göğsü dışındaki kesikler artık kanamıyor. Yüzeyseller ve ben de onları böyle seviyorum. Daha fazla kan çıkarmak için derisini itmek ve ısırmak zorunda kalmayı seviyorum. Her şeyin bittiğini sanıp yarasını dişlerimle yeniden açmam hoşuma gidiyor.

Klitorisine biraz kendi kanından sürdüm ve çok güzel görünüyor. O bir sanat eseri.

"Rach, lütfen," diye bağılıyor. İhtiyaçtan kıvranıyor ve yanlarındaki elleri çarşafı sıkıca kavırıyor. şu anda boşalmaya o kadar çok ihtiyacı var ki, bu tam bir manzara.

"Ah, Doll," diye alay ediyorum onunla. "Keşke insanlar kamusal sen ile özel sen arasındaki farkı görebilselerdi." Bıçağı elimde çeviriyorum ve sapı ile bıçağı arasındaki küçük boşluktan tutuyorum. "Herkesin önünde kötü bir kaltak olmayı seviyorsun, değil mi?"

Kolu uyluğunun iç kısmına doğru sürüklüyorum. Dizinden uyluğunun tepesine kadar. Dudaklarını ayırmak için iki parmağımyı kullanıyorum, sapı karnındaki kana buluyorum ve klitorisine götürüyorum.

"Kahretsin," diye inliyor. "Rach...Rach buna ihtiyacım var."

"Kendi küçük hayran kulübün var, herkes ayaklarına kapanıyor." İçimde kıskançlık yükseliyor ve küçük şeytanım genellikle omuzlarımda duran meleğı ele geçiriyor. "Başka orospularla yatmayı seviyorsun ve sonra da senden kaçamayacakmışım gibi beni etrafta dolaştırıyorsun," diye hırlıyorum. Ama bu ben değilim. Yemin ederim ben değilim, ruhumu ele geçiren şeytan.

Boşalmaya yaklaşıana kadar, inlemeleri yükselene kadar, nefesi kesilene kadar kendini sapa sürtmesine izin veriyorum. Ve sonra onu alıyorum.

"Hayır," diye inliyor. "Lütfen..."

"Tanrım, şimdi hepsi seni görebilseydi," diye kıs kıs gülüyorum. Şimdi kanlı olan sapı girişine koyuyorum ve ıslak amının umutsuzca onu yutmaya çalışmasını izliyorum. Ama ona izin vermiyorum, sapı aynı yerde tutuyorum, bir santim bile oynatmıyorum. "Rose White, kırık kalplerin kraliçesi, bana ihtiyacı olan bir sürtük gibi nefes nefese."

Başını sallıyor, yüz hatları ihtiyaçla çarpılmış. Kolu içine itmek için kendini alçaltmaya çalışıyor, ama her seferinde biraz hareket ettiriyorum, ihtiyacı olanı almasına izin vermiyorum.

"Bana bak," diye alçak sesle emrediyorum. Gece mavisi gözleri şak diye açıldı. Gözbebekleri büyüdüğü için simsiyahtı. "Çaresiz bir sürtük gibi o bıçağın üzerinde kendini becerirken gözlerini benden ayırmayacaksın."

Başını sallamadan önce iki saniye kadar gözlerinde tereddüt beliriyor. Bu noktada beni reddetmek için orgazm olmaya çok ihtiyacı var.

"Yap şunu." Gülümsüyorum ve bu bir korku gösterisi gibi görünüyor olmalı. Dudaklarımda sahte kan ve onun kanı, makyajım muhtemelen yüzümden akıyor, gözümde kırmızı bir temas. Buna bayılıyor olmalı. "Kendini boşalt, pis bebek."

Kendini kalın sapın üzerine bırakıyor, gözleri bende, benimkiler de onunkilerde. Zevkin onu ezdiği anı içime çekiyorum. İnlemeleri yeniden yükseldiğinde dudaklarımı yalıyorum. Bakışlarım alçalıyor ve kalçalarını hareket ettirip sapı muhtaç amına sokup çıkarmasını izliyorum. Sırılsıklam, kanlı, sap öylesine ateşli bir şekilde içine girip çıkıyor ki, kendi amcığım ihtiyaçtan damlıyor.

Bıçağı ona karşı sıkı tutarak tangamı çıkarıyorum ve bacaklarının arasından ziyade yanında olabilmek için hareket ediyorum. Tüm vücudunu tutkuyla izliyorum. Ayak parmaklarının çarşafıya kıvrılışını, topuklarının hareketine yardımcı olmak için yatağa bastırılışını. Baldırları gergin, ince kalçaları titriyor. Uyluklarının tepesindeki tendonların açık bacaklarına uyum sağlamak için gerildiğini görebiliyorum. Sapın etrafında dönerken ince beli bir o yana bir bu yana gidiyor, küçük göğüsleri pozisyonundan dolayı düzleşmiş ama yine de onun ritmine göre hareket ediyorlar. Ve dudakları... dolgun alt dudağını o kadar sert ısıyor ki kanamamasına şaşıyorum.

Gözleri büyüleyici. Mavi çok koyu, çok açgözlü, ruhumu arıyor. Onu emmek istiyor.

Usulca elini tutuyorum, ince parmaklarını çarşaftan sıyrıyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ama beni karşılamak için parmaklarını çoktan uzattığını anlamak için izlememe gerek yok. Bileğini sıkıca kavriyorum ve elinin üzerine gömülüyorum. Islaklığım onu karşılıyor. Bileğini oynatıyor, kolu geriliyor. Kendini becermeye devam ediyor ve aynı zamanda beni beceriyor. Beni acımasızca beceriyor. Ben de ona yardım ediyorum. Ona batıyorum, yükseliyorum ve düşüyorum, elini bana karşı sıkı tutuyorum. Ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. Onun etrafında kenetleniyorum, çığlıkları yükselip inlemelerime karışırken meme uçlarını çimdikliyorum.

Boşaldığımızda, gözlerimiz hala birbirimizde. İkimiz de onları sıkıp kapatmak için can atıyoruz ama birbirimizi bakmaya zorlamanın verdiği işkence mutluluk verici. Kendini bıçağına öyle bir bastırıyor ki, elim kayıyor ve bıçak beni kesiyor. Ben irkiliyorum ve boşalırken amım parmaklarının etrafında sıkılaşıyor. Bu ikimizin de daha sert inlemesine neden oluyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, ona doğru düşerken tüm oda yok oluyor. Ama kendimi toparlamaya zorluyorum. Kendimi yukarı itiyorum ve bıçağın sapını içinden çıkarırken tekrar bacaklarının arasına kayıyorum. Bıçağı hemen ağzına götürüyorum ve bir kraliçe gibi dudaklarının arasına almasını izliyorum. Becerikli diliyle kanını ve sularını yalıyor. Her şeyi ağzına alıp yanakları bıçağın etrafında çukurlaşırken keşke sapı ben olsaydım dedirtiyor.

Başımı aşağı indirip amının her yerini yalıyorum. Dudaklarını aralıyorum ve klitorisini, yarığını, tekrar sıkılaşımaya başlayan ıslak deliğini yalıyorum. Kanı, ıslaklığı, yaptığı pisliği yalıyorum.

"Kirli bebek," diye nefes alıyorum yalamalar arasında. "Kirli, kirli, bebek."

Sapın etrafında inliyor ve bu beni çıldırtıyor. Kalçasını ısıriyorum, klitorisini ısıriyorum ve ılığına seviniyorum. Dudaklarını ağzıma alıyorum, her bir parçasına sahip olana kadar emiyorum. Geri geliyorum, dudaklarımı ağzına çarpıyorum ve bakır ve tatlı tadı onunla paylaşıyorum. Ağzımızı kirletiyoruz, birbirimizin dilini yalıyoruz ve beni tekrar ıslatan iğrenç bir öpücükle dişlerimizi çarpıştırıyoruz.

İşimiz bittiğinde. İkimiz de nefes nefese kaldık, kalplerimiz az önce ikimizin de üstesinden gelen çılgınlığa uymak için yarışıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor iki pantolon arasında.

Kalbim uçuyor. Yarışmada takla atan bir amigo kız gibi göğsümde taklalar atıyor. Gökyüzüne ulaşacak kadar yükseğe sıçırıyor, yıldızları yakalıyor ve onları karnıma geri getiriyor.

Ve işte böyle, dudaklarından dökülen en nadir üç kelimeyle, iblis kaybolur ve omzumdaki melek sessizce geri döner... huzur içinde. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Pussy is God - Kral Prenses

Gül

Yanımda bir şey kıpırdıyor ve beni hafif bir uykudan uyandırıyor. Rachel yataktan kalkıyor.

Kahretsin, seksten sonra uyuyakalmışım. Yine uyudum. Yüzüstü yatıyorum, kollarım yanlarımda, tamam, düşündüğümde daha derin bir uyku olmalı. Sanki iki dakika önce sevişmişiz gibi geliyor ama komodinin üzerindeki saate baktığımda saat sabahın 4:50'si. Kahretsin, uyumuşum. Vücuduma bakıyorum, Rachel'ın bana pijama olarak giydiğim büyük kazağı giydirdiğini şimdi fark ediyorum. Vay canına, *bayılmışım*. Orgazmlar çok yorucu oluyor.

Hareket etmiyorum, sadece uykulu gözlerle yazlık elbisesini çıkarışını izliyorum. Bakışlarım onun güzel vücuduna takılıyor. Teni porselen beyazı ve tozlu pembe meme uçları soğuktan sertleştiğinde içgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum.

Elbisesi yere düşüp güzel amını ortaya çıkardığında muhtaç bir inilti çıkarıyorum. Kahretsin, Rachel'ın amına bayılıyorum. Benim aksime, dudaklarını gizleyen ve yukarıya kadar uzanan kalın bir saç çizgisi var. Çok güzel, çok baştan çıkarıcı.

Beni duyunca gözlerini bana dikti. Hâlâ uyuduğumu sanıyordu. "Uyanık mısın?" diye gülümsüyor.

"Uh huh. Neden sessizce sikilmek için yalvarıyorsun?" Uykulu bir sesle homurdanıyorum.

Hafifçe kıpırdıyor. "Kostümümden yeni çıkıyorum." Bir sandalyenin arkasında asılı duran tişörtlerimden birini kapıyor ve üzerine geçiriyor.

Lanet olsun, bu şey onun üzerinde çok seksi duruyor. Sadece siyah bir tişört. Ona biraz büyük gelen basit bir siyah tişört. Çocuk kıyafetleri giyiyormuş gibi görünmek istemiyorsam her zaman uzun boylulardan almak zorunda kalıyorum ve o da bunun içinde tatlı bir kız çocuğu gibi görünüyor.

"Hızlıca bir duş alacağım, geri döneceğim."

Şu anda çok melek gibi görünüyor. İçindeki o küçük şeytan şimdilik doydu ve gitti.

Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve-

Kapıyı arkasından kapattığında kalbim karnıma düşüyor. Birden yataktan fırlıyorum, oda dönüyor. Kan beynime hücum ediyor, midem bulanıyor ve kapıya doğru koşuyorum.

Aceleyle tökezliyorum, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, bedenim korkudan boğuluyor. Kolu hızlı ve sert bir şekilde kavrayıp kapıyı şiddetle açıyorum ve odamın dışındaki havayı içime çekiyorum.

Kilitli değildi.

Kilitli değil.

Sıkışmadım.

Rachel'in tuvalete gitmeye bile vakti olmadı. Arkasını döndü ve beni görünce nefesi kesildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor panik içinde. "Çok özür dilerim, ben... Rose." Bana doğru koşuyor ve iki avucunu da yanaklarıma koyuyor.

"İyi misin? Çok yorgunum, düşünemedim bile." Nefes alış verişi artık benimki kadar hızlı. Gözlerindeki özür gerçek.

"Sorun yok," demeye çalışıyorum. Nefesimi tutmak, beynimi tehlike olmadığını anlamaya zorlamak için birkaç saniye bekliyorum. "Ben iyiyim," diye gülümsüyorum sonunda.

"Özür dilerim," diye
tekrarlıyor. "Önemli değil,"
diye onu rahatlatıyorum.

"Hayır, hiçbir şey değil. Biliyorum, tek başınayla kapını kapatmaman gerektiğini biliyorum."

Başımı sallıyorum ve yanaklarımdaki ellerini tutuyorum. Birbiri ardına öpüyorum ve ellerini onun yanına bırakıyorum. "Ben iyiyim, Güneşim."

Her zamanki özgüvenimin geri geldiğini hissedebiliyor, yarı gülümseme, herkesin körü körüne inandığı yenilmezlik imajı.

"Git elini yüzünü yıka," diye dürtüyorum onu.

Başını sallıyor ama ikna olmuş değil. Evet, ben de ikna olmadım. Yine de beni yalnız bıraktı.

Yatak odama geri dönüyorum ve kapıyı aralık bırakmaya dikkat ediyorum. İhtiyacım olan tek şey bu, bana içeride kilitli olmadığımı vaat eden o küçük açıklık. Sigara paketimi buluyorum ve penceremi açıyorum.

Geçen yıl bir okuma köşesi inşa ettim ve burası rahatlamak için en sevdiğim yer haline geldi. Oturuyorum, bir sigara yakıyorum ve yağmaya başlayan Kasım yağmurunu izliyorum. Sis Murray'lerin arka bahçesinin etrafına yayılıyor ve bu bana

Rahatlık. Kaşınan burun deliğimi ovuyorum, başımı duvara yaslıyorum ve sessizce sigara içiyorum.

Ama bu hiç iyi değil, değil mi? Sessizlik yani.

Beynim yavaşça uyanıyor, içerideki her şey gün gibi açık, anılar mükemmel resimler halinde üzerime akıyor. Dışarıdaki o güzel sisin tam tersi. Yoğun ve kafa karıştırıcı. Rahatlatıcı.

Bir nefes daha çekiyorum, nikotinin vücudumu rahatlatmasına izin veriyorum. Ama bunun bir önemi yok, zihnim zaten hayatımı cehenneme çevirmek için var gücüyle çalışıyor.

Bir kapı kilidi. Klik sesi. Puro kokusu, ofisin sıcak sarı ışığı. Parlak kırmızı halı.

Çatlak.

Acıyor mu, Rose? Benim güzel çiçeğim, bana acıdığını söyle. Kütüphane İtalyanca kitaplarla dolu.

Çığlık at, Rose. Benim için çığlık at.

Se una Notte D'inverno un Viaggiatore.

Acı. Çığlık atıyorum.

La Divina Commedia.

İşte benim iyi kızım.

En sevdiği koleksiyon, içinde Rose'un olduğu tüm kitaplar. Ne hakkında oldukları önemli değil. Sadece etrafındaki her yerde bu kelimeyi görmek istiyor.

Il Nome della Rosa

"Rose?"

Rachel'in sesiyle irkiliyorum, sigaram parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Hemen yanan çubuğu kapıyorum ve Rachel'in bana doğru gelişini izlerken bir nefes daha çekiyorum. Üzerinde sadece bir havlu vardı. Omuz hizasındaki sarı saçları ıslak, yere damlıyor. Kontağı çıkarmış ve mavi gözleri ruhumu çağırıyor.

"Tamamen gitmiştin," diye iç geçirdi. "Yine."

"Huh... o zaman zihnimi meşgul etme zamanı," diye sırtıyorum. Sigarayı pencereimin yanındaki kül tablasına atıyorum ve ona doğru yürüyorum.

Ona soru sorması için zaman tanımıyorum, cevap vermeyeceğimi biliyor. Boynunun arkasını kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Sertçe itiyorum, kendini dengelemek için bir adım geri atarken inlemesine neden oluyorum.

"Neden beynimi güzel iniltilerinle doldurmuyorsun?" diye alçak sesle homurdanıyorum. "Neden sana kendini o kadar iyi hissettirmeme izin

vermiyorsun?

kendi lanet adını."

"Rose," diye miyavlıyor ben onun ağzını parçalarken. "Dinlenmelisin."

Bu beni güldürüyor. "O muhteşem amcığını yedikten sonra dinleneceğim."

Onu masama doğru itiyorum ve bir bacağını ayağı sandalyeye dayanana kadar kaldırıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve havluyu yukarı itiyorum. "Mm," dudaklarımı yalıyorum. "Tamamen temiz, sadece benim için."

"Her şey temiz, böylece dinlenebiliriz ve..."

Cümlesini bitiremedi. Dilim yarığına değiyor ve nefesi kesiliyor.

"Ve?" diye

sordum.

"Ve..."

Bu sefer dilimi sertleştiriyorum ve dudaklarını geçip ıslak deliğine ulaşana kadar yönlendiriyorum. Klitorisini yalayana kadar sürüklüyorum.

"Ve?" Israr ediyorum.

"Siktir..." diye inliyor. Saçlarımı tutuyor ve dilime karşı sallanıyor.

Telefonum odanın içinde bir yerde çalıyor ve Rachel'in tutuşu sıklaşıyor.

"Bunu almasan iyi edersin," diye inlerken yüzüme biraz daha sürtünüyor.

Hafifçe geri çekiliyorum. "Bu çocukların zil sesi."

Evet, Jake ve Chris'in özel zil sesleri var. Bu yüzden görmezden gelip gelmemem gerektiğini biliyorum. Açmazsam bir tartışmayla sonuçlanacağını bildiğim zaman açmam daha olası. Telefonumun sesini açmamalıydım, en azından titriyorsa onlardan biri olduğunu anlamazdım.

"Ah, Rose," diye yakınıyor, ben etrafıma bakıp yatağın yanında duran telefonumu alırken.

"Beni neden arıyorsun?" Telefonu açtığımda sinirleniyorum. "*Chris endişeleniyor,*" diye cevap veriyor.

Ne büyük sürpriz. Rachel'a bakıyorum, beni beceren gözleri ve yarığına doğru kayan eliyle.

"Yapma," diyorum. Kendine dokunmasa iyi olur.

"Rach ve benim ne yaptığımızı bilmek istediğini sanmıyorum." Umarım mesaj gayet açıktır.

Gülmekten kendini alamadığını duyabiliyorum. "*Beth'in hikâyesinde iri yarı bir adamı tehdit ettiğin bir video var. Yani Rachel artık senin kızın mı?*"

Bu beni güldürüyor. Tabii ki telefonu kapatmadan önce benimle biraz dalga geçecekti. "Yeni bir anlaşmamız var," diyorum dudaklarımı yalarken. Onun beni böyle beklemesini izlemek çok tahrik edici. "Carlo'nun beni o herifin suratını yumruklamaktan vazgeçirmeye çalıştığını görmeliydin." Burnumu çekiyorum, vücudum sadece birkaç saat önce ne kadar uçmuş olduğumu hatırlıyor.

"*Neredesin?*" Tanrım, çok sinir bozucu biri ve Nate döndüğüne göre daha da iyi olmayacak.

"Koridorun karşısındaki kapı benim odam." Duh. Rachel şikayet eder ve bir velet gibi ayağını yere vurur.

Jake bunu duymuş olmalı çünkü sonunda pes ediyor. "*Yarın aşağı gelirken iyi eğlenceler,*" diye bitiriyor.

Kendime engel olamayarak ikizime son bir alaycı yorum yapıyorum. "Ben yataktan kalkmadan önce Jamie'nin oturma odasından kıyafetlerini aldığından emin ol. O kanepeyi paylaşıyoruz, Jake. Bu iğrenç."

Telefonu kapatıyor ve Rachel bir saniye bile beklemiyor. "Rose!"

"Bu şımarık davranışın yüzünden sikilmek üzeresin," diye çıkışıyorum ona. Kızgın bile değilim, sadece onun canına okumak istiyorum.

"Öyle mi?" diye alay ediyor bana doğru yürürken. Kalçaları sallanıyor, sırtı hafifçe eğiliyor ve yatağın tam önünde duruyor. "Beni sertçe becerecek misin? O küçük veledede bir ders verecek misin?"

Eskiden Rach ve benim nasıl bu kadar kolay değişebildiğimizi merak ederdim. Bir an derimi kesiyor ve bana oyuncak bebeğim diyor, bir an sonra şımarık davranışlarını düzeltmem için bana yalvarıyor. Sonra mükemmel bir dengemiz olduğunu fark ettim.

Ona bu kadar aşık olmama şaşmamalı.

"Yatağa, sırtüstü uzan," diye emrediyorum. Dudağını ısıırıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve aceleyle pozisyonunu alıyor. "Aferin kızıma."

Tezgahı açıyorum ve gecemizi güzelleştireceğini bildiğim şeyi alıyorum. Açıyorum ve aşağıya bakmasına gerek kalmıyor, vızıltı sesi onu şimdiden gülümsetiyor.

"Mm... çok mutlu görünüyorsun," diyorum ona.

Suratını astı ve ben de yatağa, onun üstüne çıktım. Onu hayvanca öpüyorum. Dudaklarını, dilini emiyorum. Ağzının çatısını yalıyorum ve ona duyduğum şehveti paylaşıyorum. Ben onun üstündeyken o kadar duyarlı ki, sanki benim altımda olmak için yaratılmış gibi.

Hafifçe geri çekiliyorum ve vibratörle meme uçlarını kızdırıyorum. Kendi ellerini göğüslerime götürüyor ve ben de onu tutuyorum. "Başının üstünde."

Beni hissetmeye devam ediyor ve her ne kadar harika hissettirse de, şu anda oynadığımız oyun bu değil. "Şimdi, Günışığı," diye homurdanıyorum.

Vibratörün altında kıvranmaya başlayınca nihayet harekete geçti. Zorlamıyorum, sadece meme uçlarıyla birbiri ardına alay etmeye devam ediyorum. Hafifçe eğilip bir elimle bileklerini kavıyorum ve başının üzerinde tutuyorum.

"Küçük şımarık sürtük," diye törpüledim kulağını. Kulak memesini yalıyorum, dilimle boynunda izler bırakıyorum ve hediye olarak birkaç morluk bıraktığımı bilene kadar emiyorum. Dudaklarını yalıyorum ve o da bana açılıyor. Ağzımın içinde inliyor ve tüm vücudum titriyor.

Bacaklarından birine binecek şekilde kayıyorum ve beni ne kadar ıslattığını hissetmesine izin veriyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Rose... çok ıslaksın."

"Bu senin hatan."

Vibratörü yavaşça aşağı indiriyorum. Güzel karnının titreşimler altında nasıl gerildiğini, nasıl kaydığını ve küçük yalvarma sesleri çıkardığını izliyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarını ovmaya çalışıyor ama ben bacağının üzerindeyken yapamıyor.

Vibratörü kalçasının tepesine getiriyorum, tümseğine dokunuyorum, amının etrafında dolaşıyorum, en çok arzuladığı yere asla dokunmuyorum.

Kıvranıyor ve inliyor, kalçalarını kıvrıyor ve uylukları her gerildiğinde klitorisine karşı sertleşiyor. Ona sürtünüyorum, herhangi bir zevk almasını engellerken kendimi inletiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Mm... o kelime, Günışığı. Senin ağzından çıkan bir hediye."

Kalçasına sürtünmenin verdiği zevk mutluluk verici hale geldikçe tekrar inliyorum.

Dudaklarını aralayıp vibratörü klitorisine dayayacak kadar uzun süre bileklerini bırakıyorum, içgüdüsel olarak kasılıyor ve dudaklarından yüksek bir inilti çıkıyor. Bileklerini tekrar kavıyorum ve yoğunluğu azaltıyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye sızlanıyor oyuncağa sürtünürken. "Oh hayır," diye somurtuyorum. "Şimdi nasıl tatmin olacaksın?" "Lütfen," diye inliyor. "Rose, bebeğim, lütfen."

Bu beni güldürüyor. "Çok zavallısın."

"Biliyorum," diye haykırıyor.

"Ne pis bir sürtük," diye ısrar ediyorum. "Benim." "Evet!"

"Söyle."

"Ben senin pis fahişenim! Lütfen, Rose!"

Vibratörü klitorisine daha sert bastırıyorum ve bir sonraki saniye yoğunluğu maksimuma çıkarıyorum.

Ona karşı patlıyor, salıverildiğini haykırıyor ve yataktan fırlıyor. Bileklerini daha sıkı tutuyorum ve o aşağı inmeden önce tüm vücudunu sarıyorum. Kendimi vibratöre doğru bastırıyorum ve ona bakıyorum.

Titreşimler klitorisimden tüm vücuduma yayılırken inliyorum.

Oyuncağa ve ona karşı sallanıyorum ve gözleri açılıyor. "Ben... Ben artık yapamıyorum," diyor.

"Bunu sen istedin, şimdi iyi bir kız ol ve al."

"Aah..Rose..."

"İşte bu," diye inliyorum. "Al onu..." Kendime biraz nefes aldirmek ve çok erken gelmekten kaçınmak için hafifçe kalkıyorum. Onunla işim bitmedi.

Kendimi indirmeden önce onu bir orgazm daha yaşamaya zorluyorum.

Umutsuzca düzensiz bir nefes alıyor. İnliyor ve çok fazla zevkten gözlerine yaşlar doluyor, ama sonunda en sürtük evresine giriyor ve ben bunun gitmesine izin vermeyeceğim.

"Daha fazla mı?" Alay ediyorum.

Vibratörü ona doğru daha sert bastırdığımda "Hayır," diye inliyor. Kalçaları kayıyor ama yüksek sesle inliyor. "Siktir... siktir..."

Ona sürtünüyorum ve kıvranan bedenine bakıyorum. Eğildim ve hafifçe çekilmeden önce onu öptüm. "İyice aç," diye homurdanıyorum. "Dilini dışarı çıkar."

Çabuk infaz ediyor.

"İyi bir küçük orospu gibi emirlere uyuyorum," diye gülümsüyorum.

"Daha geniş."

Dudaklarını geriyor, dilini uzatıp düzleştiriyor ve ağzına tükürmeden önce tüm kendini beğenmişliğiyle sırtıyorum.

Eylemden dolayı inliyor ve tekrar açmadan önce yutkunuyor.

"Aferin kızıma," diye böbürleniyorum. Açık ağzını öpüyorum ve tekrar yapıyorum. Ağzına tükürüyorum ve yutmasını izliyorum. Ve boşalıyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. O da beni takip ediyor ve muhtaç bedenlerimizi birbirimize, vibratöre sürtüyoruz. Nefesimiz tükenene kadar birbirimizi öpüyoruz. Birbirimizin meme uçlarını yalıyoruz. Onu çimdikliyorum ve ısırıyorum, vücudunun her yerinde izimi bırakıyorum. Parmaklarımla onu bir orgazm daha yaşamaya zorluyorum ve beni içene kadar yüzüne biniyorum.

Açız, ele geçirilmişiz. Birbirimize doyamıyoruz. Asla. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum. Onu kullanmak, taciz etmek istiyorum. Ona sadık bir tapıcı gibi bedenimi sunmak istiyorum. Zamanın sonuna kadar beni onun olarak işaretlemesini istiyorum.

Uykuya daldığımızda, onu göğsümde sıkıca tutuyorum. Papatya ve bal kokusuyla beni derin bir uykuya daldırıyor. Yumuşak kolu belime sarılmış, bacaklarından biri benimkine dolanmış.

Saf. Mutluluk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Not Enough - Elvis Drew, Avivian

Rachel

Rose'u uyurken izlemek çok huzur verici. O güçlü bir kadın, bu inkar edilemez. Ama böyle uyurken, yüz hatları gevşemişken, mürekkep siyahı saçları etrafına yayılmışken, bu onun ne kadar kırılabilir olduğunu gösteriyor.

Çok kırılabilir.

Yan yatmışım, dirseğime dayanmışım ve onun tamamen çıplak vücudunu izliyorum. Her zaman yüzüstü uyur. Sırt üstü uyuyakalsa bile, yumuşak yanağını şilteye bastırıp kollarını yanına koyarak yüzüstü yatana kadar dönüp duruyor.

Çok genç, çok güzel, çok bütün görünüyor. Uyanacak ve kendisiyle, etrafındaki dünyayla barış içinde olacak birine benziyor.

Keşfedecek dünyası olan bir çocuk gibi görünüyor.

Yine de sabah 10 sularında yavaşça gözlerini açtığında, hayatın karanlığı masmavi okyanusa yansıyor. Çok fazla acı.

Ne oldu Rose?

Bana her şeyi anlatabilirsin. İçini açabilirsin. Her zaman yanında olacağım.

Hiç sormaz. Ona sormaktan nefret ediyorum ve girişimlerimi gerçekten geçmişte kaybolduğu zamanlarla sınırlamaya çalışıyorum.

Ama travmasını gömmeye çalışmaya devam ederse nasıl kurtulacak?

Uykusunda söylediği kelimeleri bilmediğimi sanıyor. Saçlarını hiç toplamadığını bilmediğimi sanıyor çünkü boynunda derisine işlenmiş harfleri saklıyor. Dikkatli olduğumu biliyor, peki neden bunları fark etmediğimi düşünüyor?

Bana bakıyor, gülümsüyor ve yüzünü çarşafın sol göğsümle birleştiği yere gömüyor.

İşte böyle, sol kolu tam görüş alanımda. Tüm bu küçük dövmeler ön kolunun etrafına yayılmış ve birkaç tane daha yüksek. Onları çok seviyorum. Her

birkaç haftada bir yenisi çıkıyor. Kolunun tamamı bitene kadar sabırsızlanıyorum, her birini öpeceğim, her gün. Her dakika, her saniye.

Benim favorim dirseğinin hemen önündeki güneş. Biz çıkmaya başlamadan önce yaptırmıştı ama benim için yaptırdığına hep güleriz. Ve ne zaman boğuk sesiyle bana Günişığı diye seslense, gözlerim otomatik olarak o dövmeyle kayıyor.

En sevmediğim ise bileğine yakın olan o lanet X harfi. Üstte bir taç, çarpının sol tarafında bir 19, sağda bir 33 ve altta bir W olan. Her zaman nefret etmezdim ama şimdi bu adamın boynunda görünce nefret ediyorum.

Adı Sam. Onları konuşurken gördüm, ona gönderdiği mesajları gördüm. Okula döndüğümüz ilk hafta benimle bile konuştu. Birbirlerini hemen tanıdıklarını söyleyebilirim.

Karnım dönüyor ve o da benim değiştiğimi hissetmiş olmalı çünkü başı yeniden ortaya çıkıyor. Tanrım, o çok güzel. Kimsenin kirpikleri bu kadar uzun, dudakları bu kadar kırmızı ve dolgun olmamalı. Elmacık kemikleri yüksek, yanakları yumuşak. Bu kadar güzel görünmesine izin verilmemeli. Çünkü bunu herkes görebilir, sadece ben değil. *Herkes*.

Sam de.

"Günişığı," diye mırıldanıyor yorgun bir sesle. "Neyin var?"

Sanki aynı kalbi paylaşıyoruz. Eğer biraz hızlı atarsa, ikimiz de hissediyoruz

o.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Daha fazla araştırmıyor, başını tekrar eğiyor.

Rose anlamsız tartışmalardan nefret eder. Yani, biz Hepsi mi? Onlardan o kadar nefret ediyor ki, ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınıyor. Yalan söylemek de dahil.

Tartışmadan kaçınmak için yalan söyleyecektir. Nerede olduğu ya da **k i m i n l e** olduğu hakkında.

Bir tartışmayı bitirmek için yalan söyler. Duyguları ya da düşünceleri hakkında.

Gerçeği saklayacak, hikayeyi değiştirecek, diğer kişiyi vazgeçmeye zorlayacak hale getirecektir.

Ya yakalanırsa? Kendini kaybedecek.

Bu onun en zehirli özelliği. Ve tek özelliği de bu değil.

"Tırmala beni" diye alçak sesle inliyor. Uyandığında sesi hırıltılı olmaktan öte, kırık, neredeyse duyulmuyor. Çok seksi.

Neresi olduğunu sormama bile gerek yok. Sağ elimi saçlarının arasına sokup kafa derisini kaşıyorum. Saçını kaşımdan o kadar hoşlanıyor ki, dayanılır gibi değil. Bir kediden daha kötü.

Takdirini göstermek için boğazının arkasından mırıldanırken, düşüncelerim Sam'e geri dönüyor.

O tehlikeli bir adam, bunu anlamak için diploma almaya gerek yok. Kaslardan yapılmış, dövmelele kaplı ve Azrail'in aurasına sahip bir dev. Onunla sadece bir kez konuştum ama Rose onu yakaladığında kesinlikle öfkelenmişti. Bir erkekten hiç bu kadar tuhaf bir etki almamıştım. Benimle konuşurken rahatsız oluyordum ama onu iğrenç bulduğumdan değil. Çünkü sakinliği ve karanlığı bana bir şeyler yapıyordu. *Açıklanamaz bir şey.*

Şimdi aklımdan her geçtiğinde hissedebildiğim tek şey saf kıskançlık. Rose'un onun etrafında bu kadar ketum olmasından hoşlanmıyorum. Ondan her mesaj aldığında ekranını gizliyor, kıpır kıpır oluyor ve sonunda ortadan kayboluyor.

Her zaman ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlığı vardı ama bu adam Eylül'de ortaya çıktığından beri daha da kötü oldu. Hiç olmadığı kadar kötü. Onun yanında çok tanıdık geliyor. O dövmelele ve diğerini paylaşıyorlar.

"Onun için mi?"

Kahretsin. Elimden kaydı. Acı düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Öfkelele arkasını döndü.

"Ah, işte başlıyoruz," diyor sırt üstü uzanıp bana bakarken. "Ne oldu, Günişığı?"

"Ne demek 'işte başlıyoruz'," diye çıkışıyorum. "Sık sık bir bok sorar mıyım?"

Omuz silkiyor, çok iyi yaptığı gibi duygusal olarak geri çekiliyor. "Öyle olduğunu söyleyemem

pek sık *değil*. Ama devam edin, onun için ne var? Kim

o?" Sıfır soru Rose için çok fazla soru olurdu. "Sam."

"Hadi ama Rachel," diye iç geçirdi. "Sanki seni onunla aldatmışım gibi onun adını söylüyorsun."

"Yaptın mı?"

"Aptalca sorular sorma," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor. "Peki, o zaman neden onun hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor?"

"Çünkü ondan hoşlanmıyorum. Sık kafalının teki ve beni kötü bir ruh haline sokuyor. Sen akıllısın, bunu tahmin edebilirdin." Çarşafı itiyor ve yataktan kalkıyor. Üzerine giydiğinde seksi görünmeyi başardığı büyük, şekilsiz kazağını alıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

O giyindiğine göre bana biraz eşitlik sağlamak için çarşafı etrafıma sarıyorum.

"Tamam, eğer ondan hoşlanmıyorsan neden onunla takılıyorsun? Neden onunla bir dövme paylaşıyorsun? Aslında iki tane."

Bakışları bana kayıyor ve kaşları çatılıyor ama inkar etmiyor.

"Yani içinde 'S' harfi olan o küçük kalp gerçekten onun için, değil mi? Kalçandaki."

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyor. "Aklını kaçırmışsın." "İnkâr et, devam et. Yalan söyle bana," diye kışkırtıyorum onu.

Gerçekten yapmamalıyım. Kendini kaybedecek ve beni kovacak. Zevk için başka birine gidecek. Bağlanmayan ve soru sormayan birine. Şu anda 'birlikte' değiliz, özel değiliz. Kendime bunu hatırlattığımda kıskançlıktan çıldırıyorum. Sadece onun sevgisini istiyorum, sadece onu istiyorum.

Ben gidince ona mı gidecek?

"Bu konuşmadan biraz sıkıldım Rachel. Kıskançlık krizine girecek kadar uyumadım."

"Çok özür dilerim," diyorum mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesle. Suratımı asmış gibi yapıyorum ve ona hançer gibi bakıyorum. "Belki de dün gece başka biriyle yatmalıydın. Şimdiye kadar gitmiş olurlardı. Ya da daha iyisi, neden Jason'ın seni becermesini sağlamadın, bunun için partilerden bile ayrılmıyorsunuz."

"Bu kadar yeter," diye bağıyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım, sen kıskanç küçük bir sürtük gibi davranıyorsun ve hıncını benden çıkarıyorsun. Sana ihanet etmedim, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Sorun da bu zaten Rose. Bizimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorsun, sahip olduğumuz şeyden memnunsun çünkü bu *sana* fayda sağlıyor. Anlaşmamızdan zarar görüp görmediğimi en son ne zaman merak ettin?"

"Şimdi bu konuya girmeyeceğim," diye tekrar homurdanıyor. "Bu çok uzun..." "*Bu* benim kahrolası duygularım," diye öfkelenim. "Senin için önemli mi yoksa sadece amım mı?"

Bir kahkaha atıyor. "Lütfen, sadece amla ilgileniyor olsaydım, daha az konuşan ve daha çok sikişen birine g i d e r d i m ."

Ben şok içinde soluk soluğa kalıyorum, o gözlerini kapatıyor ve pişmanlıkla ağzını büküyor. Bir anlık sessizlikten sonra "Özür dilerim," diyor. Başımı sallıyorum ve o da bana doğru yürüyor. Elini uzatırken bir dizini yatağın üzerine yerleştiriyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor ama elini itiyorum.

"Tam bir pislikisin," diye öfkelen dim. Hala arşafı tutarak yataktan kalkıyorum ve yatıya kalma çantamı aramaya başlıyorum.

"Özür dilerim, Sunshine. Demek istediğim, seks gibi basit bir şey isteseydim tartışmalarımızla ve anlaşmamızla uğraşmazdım ve-"

"Konuşmayı kes. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Bunu sen başlattın," diye öfkeleniyor. "Bir tartışma için tuzak kurdun."

"*Sadece* şu Sam denen adamın nesi olduğunu bilmek istedim! Sana evlenme teklif etmedim! Tanrım, sorduğum her şeyin bir bağıllık talebi olmasından o kadar korkuyorsun ki, şaka gibisin."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve köklerini çekiyor. "Biliyorum, özür dilerim, tamam mı? O adamdan hoşlanmıyorum, beni geriyor."

"Kim o?"

"Çocukluk arkadaşım. Eski üvey babamı tanırdı." Sesi yumuşuyor ve az önce odanın diğer tarafına geçtiğim yere, bana doğru yaklaşıyor. "Tamam mı? Bu kadar. Kasabada ne yaptığını bilmiyorum ama eski üvey babamı sevmezdim, bu yüzden onu tanıyan biriyle karşı karşıya gelmemeyi tercih ederim." Avucunu yanaklarıma koydu. "Hepsi bu," diye tekrarlıyor.

Önceki koruyucu ailesinden bahsedince kalbim sıkışıyor ama yine de gözlerindeki okyanusta boğmaya çalıştığı yalanları görüyorum. Onu kaybettim. Eğer yalan söylüyorsa, bu konuşma artık anlamsız.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Onu bu şekilde tanıdığını bilmiyordum. I..." İçimi çekiyorum ve bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Benimle konuşabilirsin," diye hatırlatıyorum ona. "Önceki ailen hakkında, neler yaşadığın hakkında."

Kıkırdıyor ve yüzüme karşı tekrar yalan söylemeden önce başını sallıyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Merak etme. Artık Sam'den bahsetmek yok, tamam mı? Onu ait olduğu yerde bırakalım."

"Nerede?"

"Geçmişte."

Başımı sallıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, parmak uçlarıma çıkıp başımı boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra kulağına fısıldıyorum: "Ben de seninle dövme yaptırmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerimin içine bakabilmek için kollarını omuzlarıma uzattı. "Dövme mi yaptırmak istiyorsun, Sunshine? Seni havaya sokan şey bu mu?"

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Daha iyi bir ruh haline girmeme kesinlikle yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Anlıyorum," diye gülümsüyor. "Yatağa geç." "Ne?"

"Sana dövme yapacağım."

"Sen... nasıl yapılacağını biliyor musun?"

"Bu konuda gerçekten kötüyüm ama güzel bir tane istediğini hiç söylemedin."

Vızıltı beni zıplatıyor ve bu da Rose'un gülmesine neden oluyor.

"Rahatla," diyor bana o güven veren kısık sesiyle. Çok sıcak ve güzel bir ses. Benimle her konuştuğunda göğsümde titreşiyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Şimdilik sadece hazırlık yapıyorum."

Başımı sallıyorum ama stres beni gergin tutuyor. "Bu şekilde kendimi biraz açıkta hissediyorum." Bakışları çıplak vücudumu inceliyor.

"Hoşuma gitti," diye gülümsüyor.

"Belki de bunu yapmamalıyım."

"Belki de sadece rahatlamalısın." Eğildi ve amıma bir öpücük bıraktı. Bu beni kıkırdatıyor ama sonuçta işe yarıyor. Rahatlıyorum.

Taşınabilir tabancaya iğneyi yerleştirmesini ve mürekkebi ayarlamasını izliyorum.

"Bu gerçekten en temiz koşullar değil," diye sesleniyorum. "Ayrıca ailemin görebileceği bir yere yaptıramam. Neye dövme yapıyoruz ki?"

"Çok kısa bir süre içinde çok fazla mazeret."

"Bu çok kalıcı bir şey."

Omuz silkiyor. "Duralım mı?"

Tereddüt ediyorum, bakışlarım odanın içinde geziniyor.

"Bilmiyorum." "Bunu isteyen sendin, Günışığı."

"Çünkü sen ve Sam iki dövmeyi paylaşıyorsunuz ve benimle hiç paylaşmıyorsunuz. Beni yapacaksın ve sonra da tenine benimkilerden bir şey yaptırmanı istiyorum."

Omuz silkiyor. Bana kıskançlık yüzünden dövme yaptırmamam gerektiğini söylemeli. Bunun delilik olduğunu ve dövmemiz olsa da olmasa da beni sevdiğini.

Ama ilişkimiz bu şekilde sağlıklı değil. Hayır, Rose zehirli, manipülatif bir kaltak ve beni kendisininmişim gibi işaretlemesine izin vermeme engel olmayacak. Bunu seviyor, gözlerinden anlayabiliyorum.

"İçinde R harfi olan bir kalbi var mı?" diye sormadan önce yutkunuyorum.

Başını sallıyor ve alaycı bir kıkırdama çıkarıyor. "Tanrım, çok kıskançsın."

"Öyle mi?"

"Evet, Günişığı. Öyle." "O zaman ben de senin dövmeni istiyorum."

"Tamam. Uzan, şu anda çok gerginsin." Başımı salladım ve uzandım.

"Bunu yapmama gerek olmadığını söyle Rose... sana ait olmak için." İsteğimi görmezden geliyor. "Ne olduğunu ben seçebilir miyim?"

İç çekiyorum. Ona çok aşığım, çok bağılıyım. Potansiyel olarak ne olabileceğimize çok takıldım. "Evet," diye cevap veriyorum titrek bir sesle.

"Peki nerede?"

"Daha önce mürekkep olmadan nasıl hissettirdiğini görebilir miyim?" diye eklemeyen önce sessizce başımı sallıyorum.

Titreşim odada tekrar yankılanır. "Hayır, iyi olacaksın." Kabul etme zahmetine girmiyor, ne yaparsa yapsın kabul edeceğimi biliyor.

İğnenin ilk batışını uyluğumun tepesinde hissettiğimde dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Bana dövme yapması yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, Stoneview'in dışında ne kadar mutlu olacağımızı hayal ediyorum. Nereye giderse gitsin onu takip edeceğimi, çünkü onu bu kadar çok sevdiğimi.

"Bitti," diye aniden kulağımı tırmaladı. Vızıltının kesildiğini fark etmedim bile. Bana dövme yaptığı bölgede derim uyuşmuş gibi hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum ve dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışıyorum ama bir elini boğazıma dolayarak beni yatağa yaslıyor.

"Görmek istiyorum."

Bu onun planlarında yok. Diğer eli amıma geliyor ve başparmağıyla klitorisimi ovuyor. İnliyorum ve o da ağzıyla yutuyor. Parmakları içime girip g noktama sürtünmek için kıvrılırken beni öpüyor. Sırtım yükseliyor ve kalçalarım hareketi takip etmek için yataktan kalkıyor.

"Rose," diye inliyorum.

Geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "Acı seni çok ıslatıyor," diye mırıldanıyor alçak sesle. "Bayılıyorum buna."

Beni çalıştırmaya devam ederken sadece başımı sallıyorum. Kopmayı bekleyen gergin bir elastik bant gibiyim. Ve koptuğumda...koptuğumda

büyülü oluyor. O zevkler

Nefesim tükenene ve hava alma ihtiyacıyla soluyana kadar. İçimden çıktığında parmaklarını ağzına sokuyor ve zevkimi yalarken parmaklarının etrafında inliyor. Onları bir patlamayla çıkarıyor ve bana göz kırptıyor.

"Giyin, bir yere brunch'a gidiyoruz."

"Silver Falls'ta tüm menüsüne Brooklyn Nine-Nine'in karakterlerinin isimlerini veren bir yere gidebilir miyiz?"

O da bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Evet, uzun zamandır görüşmüyoruz, Pontiac Bandit'i alacak mısınız?"

Heyecanla başımı sallıyorum, Rose'la bir brunch randevusu fikri elektrik çarpıyor. "*On tane* krep var Rose. Almamam için bir neden söyle?"

"Acele et o zaman," diye göz kırptıyor.

Başımı salladım ve durulanmak için banyoya koştum. Orada uyluğuma bakıyorum. Dövme küçük ve uyluğumun vücudumun üst kısmıyla birleştiği yere çok yakın. Güzellik uzmanımın üzerine ağda yapacağı kadar yakın. Bunu düşünerek kendi kendime kıkırdıyorum... ta ki ne yazdığını anladığımda kalbim yerinden çıkana kadar.

Rose White'in mülkü.

Titrek bir yazı, onunkine benzemiyor bile.

Kalbim hızlanırken ellerim titriyor. Bu delilik, bu... *tam da onun inandığı şey*. Ve ben buna o kadar çok uyuyorum, onun oyunlarına o kadar iyi katılıyorum ki gerçek oldu. Tüm kimliğim Rose White ve bu dövme ne kadar korkutucu görünürse görünsün, iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor çünkü bu beni sevdiği anlamına geliyor. Rose kendi berbat yöntemiyle beni seviyor ve benim ona ait olduğum kadar o da bana ait. Bu dövmeyi onun da yaptırmasını istiyorum. *Rachel Harris'in mülkünü* teninde görmek istiyorum.

Adımlarımda bir sıçrama ile odaya geri dönüyorum. Onu dar siyah kotu ve gri tişörtüyle buldum. Telefonuyla mesajlaşıyor ve gülümsüyordu.

Ve o gülümsemeyi tanıyorum. O *lanet* çapkın gülümsemeyi. Kalbim hayatımda kaçınıcı kez milyonlarca parçaya ayrılıyor. Sayılamayacak kadar çok kez. Çok fazla ayrılık, tartışma ve barışma.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye çıktım.

Başını kaldırdığında irkiliyor ve telefonunu hemen arka cebine koyuyor.

"Giyin, Günışığı."

"Göster bana," diye emrediyorum.

"Dövmeni beğendin mi?"

"Bana lanet telefonu göster Rose!"

Oflayıp puflayıp geri çıkarıyor. Ağır çekimde bana doğru yürürken elimi uzatıyorum.

"Sadece kendine zarar vereceksin," diye fısıldıyor.

"Öyle mi?" Alırken söyledim. "Belki bu sefer o kadar sert olur ki bir daha geri dönmem."

Son konuşmasını açıyorum ve Emma adında bir kızla olan k o n u ş m a s ı n ı izlerken gözlerim doluyor.

Geri arayacak türden bir kız olmadığını biliyorum. Neden mesajlaşıyoruz ki?

Rose: Sadece y a n ı l d ı ğ ı n ı kanıtlamaya çalışıyorum, hadi bir tur daha atalım ve bu sadece tek gecelik bir ilişki olmadığını açıklığa kavuştursun. Benim bir kalbim var.

Hayır, yok.

Lol. Küçük sürtük. Eğer...yani eğer bir tur daha yaparsak, o adamı yanımızda istemiyorum. Beni o boşaltmadı, sadece sen boşalttın.

Rose'dan gelen son mesaj henüz gönderilmedi. 'Bunu tekrar yapabilirim' yazmış. Siliyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Başka bir şey yazıyorum ve hemen gönderiyorum.

Rose: Onun bir kız arkadaşı var seni aptal sürtük. Git başkasını becer.

Altta üç nokta beliriyor ve kayboluyor. Telefonu yatağın üzerine atıyorum.

"Sen bir kaltaksın, Tanrım sen lanet olası bir kaltaksın!" Çığlık atıyorum.

"Sana bakmamanı söylemiştim." Nasıl bu kadar sakın olabiliyor? Nasıl hiç umursamaz?

"Az önce bana *dövme yaptın*! Bu sadece Rose White'ın malı mı, başka bir şey değil mi? Sen beni sevmiyor musun?"

"İstiyorum."

"Aman Tanrım, dur. Sadece dur. Aşk sadece bir kelime değildir Rose. Her gün kanıtlanması gereken bir şeydir."

"Birlikte değiliz, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diyor alçak sesle. Sanki hiç duyguları yokmuş gibi.

Bir elimi yüzüme sürüp gözyaşlarımı siliyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum. "Sen başıma gelen en kötü şeysin."

Giysilerimi giyerken uzuvlarım güçsüz hissediyor. Kalbim acıdan uyuşmuş durumda.

"Hadi kahvaltıya gidelim," diyor yatıya kalma çantamda getirdiğim tişörtü bana uzatırken.

Alay ettim. "Eğer şu anda seninle bir şey yapmak istediğimi düşünüyorsan..." "Rachel, bu işler böyle yürür ve sen de bunu biliyorsun. Ben böyle çalışıyorum." "O zaman Emma'ya git! Git onu becer, git adını başka bir kıza dövme yaptır!"

"Asla yapmam, bu sadece senin için."

Beynim o küçük kelimelere tutunup duruyor. Benim için bir şeyler yaptığını söylediğinde, bana özel olduğumu hissettirdiğinde.

"Neden hiç öğrenemiyorum?" Törpülüyorum. "Neden sürekli sana geri dönüyorum?"

Neden bana zarar vermene izin veriyorum?"

"Niyetim seni incitmek değil, Günişığı."

Ve en kötüsü de, bu doğru. Bunun beni öldürdüğünü anlamıyor. Sadece ona soluduğu hava gibi ihtiyaç duyacak başka birini arıyor. Vazgeçilmez olmak, aranmak istiyor. Ya ailesi gibi biri onu terk ederse? Bir sürü başkası olacak.

"Çok kırılmışsın," diye fısıldıyorum. Onun için çok üzülüyorum. "Sen düzeltilemezsin."

Başını sallıyor, gözlerinde yanıp sönen acı çok gerçek. Sonunda ona ulaşan ilk kelimeler bunlar oluyor. "Biliyorum."

"Lütfen Rose. Tek istediğim yeterli olmak. Yeterli olmama izin ver. Seni asla terk etmeyeceğim, seni çok seviyorum."

Kısa bir süre duraksıyor ve sonra başını sallıyor. "Özür dilerim."

Ona daha fazla hakaret etmemek için dudaklarımı sıkıyorum. Bu benim, benim hatam.

Tekrar yaklaşmasına izin vermemeliydim. "Gitmem gerek," diyorum zayıf bir sesle. "Anlıyorum,

seni durdurmayacağım."

Ama o anlamıyor. Çünkü anlasaydı, şu anda ondan tek istediğimin beni durdurması olduğunu bilirdi. Kolumdan tutup beni burada tutmak ve

beni kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi.

Yapmıyor. Beni kapıya kadar geçiriyor. Kahvaltı istemediğimi iki kez kontrol ediyor, sanki şu anda en önemli şey buymuş gibi. Beni dışarı çıkardı ve Marc'ın beni almasını sessizce bekledik.

Marc yerine benim için kapıyı o açıyor. Emniyet kemerimi takmak için elimi itmesi beni rahatsız ediyor. Neden şimdi umursuyormuş gibi davranıyor?

"Seni tekrar görmek istiyorum."

"Bunu düşüneceğim," diye soğukça çıkıştım.

"Günüşiği..." Sesindeki yalvarışı duyuyorum. Bu bana umut veriyor ve gözlerim onunkilere kilitleniyor. Gözlerinde dışarı çıkmak için yalvaran o kadar çok şey var ki. Söylemek istediği o kadar çok şey var ki, biliyorum ki boğazından aşağıya inmeye zorluyor. "... dövmenizi nemli tuttuğunuzdan emin olun. *Gül Beyazı'nın özelliğinin kaybolmasını falan* istemeyiz."

Alnıma bir öpücük bırakıyor ve kapıyı kapatmak için uzaklaşıyor. Marc gidiyor ve benim başım koltuk başlığına düşüyor.

Bana mesaj atmadan önce evime kadar tüm yolculuğu sürüyor. Genelde bunu yapmaz, normalde bırakır, ona ilgi göstermem için can atana kadar kendini başka biriyle meşgul eder.

Rose: Çok aptalım.

Görmezden geliyorum.

Rose: Kaçmana izin vermemeliydim. Sen benimsin, neden birbirimize kızginken gitmene izin verdim?

Telefonum çaldı ama aramasını iptal ettim.

Rose: Günüşiği... cevap ver bana. Özür dilerim.

Rose: Lütfen...

O aradı. Reddediyorum.

Rose: Kaldır şu lanet çenenі. Yoksa yemin ederim gelirim, seni yatağına bağlar ve ağlayarak boşalmak için yalvaran bir pislik olana kadar seni beceririm.

O zaman giderim.

Amım sıkıştı. Kahretsin, seni etkilemesine izin verme Rachel.

Tekrar arıyor ve açıyorum, bu kadar aptal bir kız olduğum için kendime lanet ediyorum. "Tanrım, ilgimi çekmek için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?" Ona çıkıştım.

"Şu anda başka bir kızın evine gittiğin aklıma geldi."

"Ne? Kimin evi?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Benim yerime koymaya çalışacağın bir kız."

Onun aptallığına ve gerçekçi olmayan hayal gücüne karşı başımı sallıyorum. Yine de bir şey söylemiyorum. Biraz sinirlendiyse ne olmuş yani?

"Seninle olmak istiyorum, Günişığı. Sadece sen ve ben, lütfen."

"Ne zamana kadar?" Dişlerimi sıkarak tükürdüm.

"Seni sevmemden, şımartmamdan ve içinde saklanan küçük şımarık sürtüğü cezalandırmamdan bıkip seni yalnız bırakmamı isteyene kadar. Elbette bırakmayacağım. Seni asla yalnız bırakmayacağım."

"Neden şimdi beni yalnız bırakmıyorsun? Belki düşünmek için zamana ihtiyacım vardır." "Belki de küçük klitorisine bir tokat atmaya ihtiyacın vardır."

"Ben ciddiym, Rose."

"Tamam. İstedığın kadar zamanın var." Duraklıyor ama bitirmediğini biliyorum. "Bu geceye kadar. Bu gece pencereden içeri gireceğim."

Bu beni güldürüyor. "Tanrım, bana o kadar takıntılısın ki, ihtiyaçlarını karşılayacak bir hayran kulübün yok mu?"

"Var. Ama ben sadece en büyük hayranıma odaklanıyorum. Önemli olan tek kişi o."

"Ben senin aptal Rose-White hayran kulübünün bir parçası değilim," diye homurdanıyorum. *"Lütfen, Sunshine. Onu sen kurdun."*

Beni görmemesine rağmen gözlerimi deviriyorum. "Ciddi misin sen? Bizim hakkımızda mı?"

"Seni istiyorum Rachel. Sadece seni. Lütfen."

Başka birini isteyene kadar. Ama şimdilik? Biz olacağız, sadece biz. Buna sonsuza dek tutunmak istiyorum.

"Ailem akşam 6'da havaalanına gidiyor. Özrünüzle birlikte çiçekleri de unutmayın."

"Asla yapmam. Beni bacaklarını açarak çıplak beklemeyi unutma."

"Anlaştık."

"Anlaştık."

"Rose?"

"Evet, Sunshine?"

"Seni seviyorum, bunu biliyorsun değil mi? Seni asla bir başkası için terk etmeyeceğim," diyorum ona usulca.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bağlantımızın kesilmediğinden emin olmak için ekranımı kontrol etmek zorunda kalıyorum.

"Umarım yapmazsın." Telefonu kapatır.

"Seni seviyorum" demedi. Özür dilemek için aradı, birlikteyiz. Bir günde çok fazla mucize bekleyemem.

Bazen Rose'un gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Benimle sevişme şeklini izliyorum, beni becerirken teninin her santimini hissediyorum. Onu içiyorum, acısını paylaşıyorum. Kimsenin görmediği yanlarını görüyorum, kimsenin deneyimlemediği bir güzellik görüyorum. Çok güzel ama çok kırık biri.

Kırık insanlar kalpleri kırar.

Ve merak ediyorum... Kendininkini bana vermeden önce kaç kalp kırması gerekecek?

Sonsöz

İşler ciddiye binmek üzere. O yüzden bekleyin.

Dünyayla paylaştığım bu ilk FF novellasını okuduğunuz için teşekkür ederim.

Kim olduğumu kabul etme ve kendimle güzel bütünlüğüm içinde yaşama konusunda ne kadar ilerlediğime inanamıyorum. On yıl önce yatak odamda gizlice FF kurguları yazan aynı kişi değilim ve yine de o kadar oyum ki.

Bu hikayeyi yazmanın benim için ne kadar önemli olduğunu, bir kıza ilk kez aşık olduğumda kendimi anlayanın ne kadar zor olduğunu kelimelerle ifade etmek zor. 15 yaşındaydım ve bunu anlamam biraz zaman aldı. Çok fazla The L Word izledim, Tegan and Sara dinledim ve toplumun benden saklamaya çalıştığı şeyleri keşfettim.

Korktum, kendi bildiğim gibi davrandım, parmakla gösterildim, alay edildim ve tehdit edildim. Şimdi içten içe biliyorum ki bunların hiçbir önemi yoktu çünkü ben bendim, nokta. O zamanlar bunun farkında değildim. Kendimi utançla sakladım ve korku yüzünden sevdiğim birini kendimden uzaklaştırdım. Bugün bile bundan çok pişmanım.

Kadınlara ilgi duyduğumu anladıktan sonra, erkeklere de ilgi duyduğumu anlamam birkaç yılımı aldı. Oh, şimdi nasıl da büyüdüm. Hayatın bana sunduğu deneyimleri yaşadım, aşık oldum, kalbim kırıldı ve şimdi bir biseksüel olarak hayatımın tadını huzur içinde çıkarıyorum. Bunu söylemek iyi hissettiriyor.

Şimdi beni dikkatle dinleyin, her yerde insanlar sizi kutulara koymaya ve etiketlemeye çalışacaktır. Sadece heteroseksüel insanlar değil, her şekilde, biçimde ve biçimde sık kafalılarla karşılaşabileceğinizi bilmelisiniz. Günün sonunda önemli olan kim olduğunuzu ve sizin için kimin önemli olduğunu bilmektir. Önemli olan tek şey bu. Sen.

Kendinizi keşfetmekten asla vazgeçmeyin,
öğrenmekten asla vazgeçmeyin. Sevgilerimle,
Lola

Teşekkür

Kitaplarımı dünyaya sunmak için pek çok insan gerekiyor ama ben her zaman annem ve babamla başlıyorum. Beni her zaman hayal gücümün beni yönlendirmesine izin vermeye iten annem ve babam, kitaplarımı okumalarını hiç istemesem bile, kendimi bu dünyaya sunmam için bana güven ve güç veren kişilerdir.

Beni her zaman desteklediğin ve her şeyde beni sevdiğin için teşekkür ederim Kralım.

Bu romana bir şans veren her bir okuyucuya teşekkür ederim. Umarım hoşunuza gitmiştir.

Giving In'den bu yana beni takip eden okuyucularıma teşekkür ederim. Sırada Giving Up var ve umarım hepinizin hak ettiği gibi olur.

Hikayelerime dışarıdan bakan ilk göz olduğu ve onları her zaman daha fazlasına dönüştürmeme yardımcı olduğu için Alfa'm Lauren'a teşekkür ederim. Beni zorladığı ve bu gezegendeki en detaycı insan olduğu için.

Bu konuda bana yardımcı olan harika betalara teşekkür ederim! Laura, nazik sözlerin, cesaretlendirmen ve tüm sorularımı yanıtladığın için teşekkür ederim. Daha önce benden hiçbir şey okumamış olan iki yeni betaya hikayeme bir şans verdikleri için özel olarak teşekkür ederim:

Sinéad, sen harikasin ve birlikte çalışmak için harika bir insansın, teşekkür ederim. Tasha, bu noktada muhtemelen seni yazdığım her şeyi beta okumaya zorlamam gerekecek. Cesaretin ve bu hikayenin şu anki haline gelmesindeki yardımın için teşekkür ederim. Senin sesli notların olmadan insan nasıl hayatta kalabilir ki?

Ve elbette, değerli yardımlarınız için asistanım Julia'ya teşekkürler! Sensiz kendimi kaybettim.

Her zaman, yazarken sizi görmezden gelmeme katlandığınız ve her zaman kitapların nasıl gittiğini kontrol ettiğiniz için aileme teşekkür ederim. Aslında harika gidiyorlar, sizi seviyorum.

Ayrıca lola king tarafından

Rose'un ikizi Jake ve Jamie Williams hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Giving In ve Giving Away KU'da!

Giving In tanıtım yazısı:

Jamie

Jake White bizim kralımız.

Dikenli bir tacı, taştan bir kalbi ve ruhunda kötülük olan bir kral. Yine de bunu güzel bir gülümseme ve kalbinizi yerinden oynatan gözlerinin altında iyi saklıyor.

Ama Stoneview Prep'in altın çocuğunun etrafında her zaman karanlık bir aura vardı. İyi korunan bir sır gibi. Kimsenin görmesine izin vermediği bir karanlık.

"Merak kediye öldürür, Jamie." Annem bana hep söyler.

Başıma kaldırabileceğimden daha fazla bela açacağını hiç söylemedi. Beni Jake White'ın karanlık dünyasına atacağını hiç söylemedi. Ve tesadüfen Jake'in geçmişinin bir kısmını öğrendiğimde, sonunda yaramaz meraklıların sonuçlarını öğreniyorum.

Merak bu kediye öldürmez. Onu oynanacak bir fareye dönüştürür. En azından Jake böyle karar verdi.

Jake

Üç yıl. İkizim ve ben, geçmişimiz bizi yakalamadan önce bu kadar özgürlüğe sahiptik.

İyi gidiyorduk, iyi davranıyorduk, beladan uzak duruyorduk. Hepsinden önemlisi, kontrol bendeydi.

Ama bela her zaman bize geri dönmek için bir neden bulur. Ve bu olduğunda, Jamie Williams buna tanıklık etmek için burada.

Sabah onun varlığından haberdar oldum, öğleden sonra bir fangirl gibi beni gözetliyordu.

Bu kız, benim takındığım altın çocuk maskesinin ardında ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyor.

Öyle olsun.

Elimde zamanım, aklımda karanlık ve Jamie Williams'ı isteğime boyun eğdirmenin yüzlerce yolu var.

OceanofPDF.com

